

Димитрина
Антонова

НИШКИ

Димитрина Антонова

НИШКИ

Димитрина
Антонова

НИШКИ

1933

ВЕЧНАТА

Живееше майка, детето край нея;
детето, другарче на Божиите птички.
Живееше майка. Синът я напусна,
утеха да дава и радост на всички.

Речта Му бе кротка и влезе в душите:
„Любов на земята и мир да пребъде!“
Живееше майка, живя да догледа
светът как сина ѝ на кръста осъди.

„Прости им, о, Боже!“ Тя чу и видя Го,
как Той с примирение главата оброни.
И вечни остаха на вечната майка
сълзите, които за Него изрони.

Живееше майка. Синът ѝ, приятел
на всички презрени, умря на Голгота.
Сърцето велико на майка велика
остана да бие навеки в живота.

Живееше майка, живее и днеска
със сълзи в очите и мъка в сърцето.
То мърда краченца, а тя се усмихва
и пее... А вече си тръгва детето.

На път Го изпраща при други да иде,
тя — скръбната майка, тя — клетата майка.
Синът ѝ умира, тя склопва очи Му
и кротко се моли смирената майка.

„Човек е родила!“ Света ще познае!
И кротка надежда ѝ топли сърцето. —
А ето „човека“ убиец излиза.
За него се моли тя там от небето.
Тя — Вечната майка!

ПЕСЕН НА НИВИТЕ

О, ниви зрели, живи позлатени,
о, ниви, слънце изкласили.
Вий чакате, от вятъра люлени,
ръка любяща да ви жъне.

Ще блесне сърп над вас, о, ниви,
и в него пламък ще засвети.
И вий, покорни, жертвено челата
под сърпа ще сведете.

О, живо слънце изкласили!

Цъфтят сред вас и са цъфтели:
цветенца сини — късче от небето,
камбанки нежни — вашата молитва,
и мак червен, кръв огнена и жива,
изкапала сеячу от сърцето.

Вий молихте се вечер, ниви позлатени,
и сутрина пред слънце.
И тръпнеше от вяра всеки клас молитвен
и всяко малко зрънце.

О, ниви, веч за жетвата готови!
Над вас минаха кат повеля:
и вятърът с прохладната милувка,
и кроткият дъждец за свежест и обнова,
и бурята, и гърма.

Но кротко беше всяко малко зрънце,
че знаеше ден чуден ще пребъде,
и песен чучулигата ще пее
над вашето разляно слънце.

И на Исуса благата усмивка
ще се разлей над святата ви жертва!

Вий цялата земя заливате, о, ниви,
ах, цялата земя вълнува се и чака.
И клас на клас повтаря думи живи,
и песен носи се благата:
че пръв Христос ще дигне
възпламнал сърп.

— О, ниви!

Да бъде жетвата ви свята!

ДЕКЕМВРИЙ

Декемврий, в годината мъдрия месец,
към що ни подготвяш, към що ти ни водиш?
Изтръпват пред тебе човеци, изтръпват животни,
че смърт те очакват — тъй строг им изглеждаш,
студен и далечен.

Декемврий, в годината мъдрия месец!
Дълбоко спотайваш в сърцето си обич и милост.
Разправят ни всичко джуджетата малки:
какво ти отиваш и правиш
по голите клони, магесник потаен.

Декемврий, добрия вълшебник с коси побелели,
при корени скрити ти тайно отиваш
и приказки чудни разказваш —
че скоро от път ще пристигне царица,
царица красива и блага.
Че с кротка усмивка ще стигне тя тука
и гдето помине, ще бъде милувка,
лъч слънчев и радост.

Декемврий, ти мъдрия старец с коси побелели,
живял и проникнал в голямата тайна...
От тебе децата ще учат урока си мъдър:
да знаят и помнят, че няма смърт страшна,
че има сън само и после — рождение.

1934

СЕЯЧ

Посял си и чакаш посятото семе да никне,
взрян в себе самия, ти мислиш и спомняш...
Пред Бога се врене ти нива да сееш.
И взе семена от богатия плод на душата
за нова сеитба. Намери ги скрити дълбоко;
запазени дълго на скрито и свято.
Взема ги и щедро в браздите ги хвърли,
зърна съкровени на твойта душа.
О, как ги грижовно ти беше отгледал.
И слънцето колко ги беше топлило!
Да, твоето слънце.
Обходи браздите.
И зърното хвърли и изрече: „Да бъде“, и стана.
И слънцето пекна, надежда ти даде.
Да, радост сеяча ще вкуси.
Пред Бога се врене ти нива да сееш
за своите братя. И ето, пося я.

И днеска ти сам си. Седиш и размисляш,
загледал дълбоко в себе самия.
Дали ще поникне посятото семе ?
Но може ли иначе да бъде? Във тебе самия
посятото зърно поникна. Седиш и се вслушваш.
И песен се чува във тебе самия.
Там пеят жътвари, жътварите скрити
на твоята нива класила! Ти слушаш
и радост велика те носи.
И там ще поникне... И там ще пожънат.
И те ще запоят над златните ниви класили.
Те — братята малки!

ПЕСЕН НА ИЗВОРА

Аз светла съм песен в гората, запята от века,
и скрита дълбоко в сърце ѝ. Аз песен съм дивна.

Ела, намери ме, мен, светлата песен на Бога,
мен извора бистър, в който се смее дъгата.
Сред дъх теменужен извирам и пея
любовната песен на Бога.

Поспри се и чуй ме — във всякоя дума
цял мир отразен е. Във всякоя капка
сам Бог е просиянал — сам Бог е от века
запаял тази песен — мен, светлата песен,
мен, извора слънчев.

Поспри се и вгледай — ти себе самичък ще видиш
във всякоя капка, във всякоя дума кристална.
Запей ме, че песен съм светла на Бога,
запей ме — да минеш усмихнат гората.

Във мен се оглежда цветеча и клати от радост венчето.
Ела се огледай, ела, усмихни се...
Че Бога и себе ще видиш в едно ти —
два образа слети във моята песен.

Във мен се изкъпва цветеча, по-хубав и нежен да стане,
и славея дивен по-дивно да пее.
Ела, изкъпи се, ела, възроди се,
че пътя те чака в гората, а той е безкраен...

Аз на гората съм бодрата песен;
запей ме — да бликнат струите във тебе.
Запей ме — да лъсне цветеча във тебе,
да грейне дъгата небесна, звездите сияйни.
Запей ме, да минеш ти слънчев гората.

1935

ИЗГРЕВ

На царствения връх е царствената среща
на тъмнината с светлината.

Мълчат и двете, потопени
в смирение пред Бога, Който казва:
— Владейте в мир, любов и красота!

Да бъде ден!

С благоговение оттегля се нощта.

Един поклон пред първата усмивка на деня
и веч потъва.

А слънцето изпраща я с привет,
и пламва към земята с радостна усмивка
за нов и светъл ден.

Като опъната за песен струна е земята,
трепти в прозрачната мелодия при срещата с лъчите.
Затихват дървесата, птички се смълчават.

И в ням поклон се свеждат цветицата.

Ти, вечната Божествена Любов!

Една мелодия разлива се широко.

И пеят в хор смирените тревички,
и пей върхът, водата и скалите.

А огненото слънце изплавало е вече,
то слуша тоя химн —
тържествения химн, земята който пее
към него в благодарност.

Разтворил е цветецът своята чашка,
сърцето си разтворил е човекът,
разкрита е земята и приема
лъчите изобилно.

ИЗВОР

I

Аз зная извор бистър, с вода прозрачна, чиста,
от слънцето огрян високо в планината.

Жадуващи го търсят, и аз тръгнах да диря,
намерих го, напих се, за радост на душата.

Аз зная извор бистър — там бисери са скрити,
съкровища несметни — богатства от небето.

От край далечен дойдох аз бисер да подиря,
намерих го и спазих дълбоко във сърцето.

От този извор светъл един път който пие,
да пие иска вечно — безсмъртие добива,
от злото страх не знае и силен е в живота,
към върхове планински през бурите отива.

1936

Набъбна земята, разтвори недра, поникна стълбцето,
поникна, погледна на Божия свят.
Усмихна се, цъфна цветеча в полето.
Април е, животът танцува и кани и теб!

Не радва те сякаш теб пролетний чар,
незряща, кат птица ранена отпускаш крила.
Вълни ароматни преливат, нектар
пчелиците пият, туй радост зове се,
велика любов, засмей се, ела!

Гальовен и сладък, гласът занарежда:
— Живееш не жива сред живия свят.
Разкрий си сърцето, да грейне надежда,
да цъфне цветеча, да пръсне свещен аромат!

Любов, ти я имаш, таи се тя в тебе,
момента ли чакаш? Но цял е той зов!
Виж, пролет е вече, потънали в цвят,
стъблата преливат от жива любов,
и сокове тичат, наливат пчелиците мед,
ще бъдат дърветата пълни със сладостен плод!

Ще гледаш ти жадно на Божия дар,
ръка ще протегнеш, плод светъл да вкусиш,
но който не дал е, не може да вземе. Разкрий си сърцето.
И светлия извор да бликне, жадуващ да пие...
Разкрий го. В любов да пребъдеш!
И твоите шепи, препълнени с плод,
разкрий ги да даваш, да даваш, да даваш!

ОБИЧАЙ ЖИВОТА!

I

Обичай живота — съкровище скрито,
дар чуден, Божествен.

На майско ли утро приличен,
на бурна ли, черна светкавична нощ,
или долина спокойна на труд безметежен,
обичай го ти!

Обичай живота!

Не спирай се ти, когато по пътя скала се изпречи,
когато те шибат клонè разлюлени, и вихър налита.
В гората те радост очаква край извора чист,
не спирай се ти.

Обичай живота, той дар е Божествен,
нетленно богатство е той!

И слънце, и мрак е, и буря метежна,
и сладък покой.

О, всичко е той!

Една мушица, съживена
от слънцето на есента,
трепти и хвърка, и се радва,
и пее, както в пролетта.

Защо и ти не се зарадваш,
когато греят те лъчи,
кога те срещат със усмивка
добри и ласкави очи?

Едно детенце се усмихва
през две отронени сълзи.
За тази грейнала усмивка
Бог щедро ще го награди.

Защо и ти не се усмихваш,
когато мъчи те тъга?
Знай, семената се запазват
и се събуждат под снега!

СВЕТЛИНА

О, чудна светлина, заляла цялата вселена,
и ти, душа човешка, във светлина родена,
ти, свят олтар на слънцето — сърце,
вий светите и няма край на вашта светлина.

И няма край... Напразно облаци забулят
великото небе и чудните звезди.
Зад тях пак грее светлината
и пее вечността.

О, пее радостта зад всяка скръб, обвила
човешката душа. И що ще затъмнее
разумното лице на този, който знае?
И грее в чистото сърце
велика светлина, преляла от безкрая!

ЗАЛЕДЕНОТО ЕЗЕРО

Сега ти спиш под сребърния плащ
на снежната царица, езеро Сърце,
сковано в студ и лед. Над тебе върхове
бдят вече векове и пазят твоя сън
кат братя над сестра!

Те чакат пролетта, те чакат топъл лъч
в небе да заблести, снега да се стопи
и ти да се явиш прозрачно, светло и кристално,
в прозрачни глъбини с любов да отразиш
на дивни върхове вълшебните чела.

Те чакат пролетта — ти виждаш пролетта
и тихо се топиш, и в твоите глъбини
кристалните води запяват песента,
която ще звучи при първите лъчи.

При първите лъчи, когато ледове
ще се топят и всеки чист кристал
на тоя снежен плащ във теб ще се прелей —
и с тебе ще запей. И всеки чист кристал
кат цвят ще зацъфти по твоите води.

Легендата за спящата царкиня не си ли ти, Сърце?
В кристалночист дворец тя много векове
затворена била — и вихърът вилнял,
и стража бдяла вѐн.

Но светъл принц дошъл, събудил я от сън
и с радост я повел през светли върхове
към царството светò на живия Огън.

ВЪРХЪТ

I

Висок си ти, изправен,
в небе челò опрял.
В простора, ширините
ти погледа си взрял!

И слънце да те грее,
и сняг да те вали,
и буря да те брули,
обвит да си в мъгли,

ти винаги изправен
над всичко пак стоиш,
висок си, ненадминат
и царствено блестиш!

ЛОЗАТА

I

Под слънцето роди се и порасна
зелената и хубава лоза.

И днес зрънцата светят като слънце
и бистри са, и чисти кат сълза.

И светла реч усещам да се лее:
— От слънцето и чистата земя
ний идваме с нектара си да влеем
в душата ви Божествена струя.

Ний идваме искрите да запалим
на чист живот и огън негасим.
От слънцето самите закърмени,
за слънчев ден ний вас да закърмим.

Че слънцето когото закърмява,
избран ще е за новия живот,
о, сока ни вий чист го възлюбете,
че сок е той на слънчевия плод!

Те бяха малки, едрите зърна
на грозда сладък, тежък и прозрачен.
Но ден след ден, големи и красиви,
те раснаха под дъжд и светлина.

Те раснаха, наливани с нектар,
с прозрачен сок и сладък, и Божествен,
и миг след миг приготвиха тържествен
те празника на своя господар.

И дойде ден, и тежки плодове
потрепнаха, големи и красиви,
берачите засмени и щастливи
ги слагаха в големи кошове.

Те бяха малки, едрите зърна,
а днес тежат от сладък сок налени.
На тях очи се спират възхитени:
„О, сладък плод, Божествена храна.“

ОБИЧАЙ ЖИВОТА!

II

Обичай живота — път чуден
към връх, що се вие, издигнал гранитно челò.
Скали и грамади, и бездни, и ужас,
и светли простори, крила на орли,
дух пламнал, и песен, и връх що зове
към светли простори, към чудно небе!

Обичай живота — поле безпределно,
шир златна, където под пламналий сърп
се слагат житата узрели,
житата на дълг, любовен и сладостен труд.

Под златния зной
всред мир и покой,
цъфтящ с цветовете и зреещ с плода,
обичай живота — ще дойде часа,
с дух пламнал и песен ще стигнеш върха!

БЛАГОДАРЯ!

I

Благодаря на слънцето, което ме огрява,
когато тръгна в път.

И на цветеча мил, и на дървото,
край пътя що растат.

На вятъра, на птиците и на росата
в тревата що блести.

На водопада, що се пени и разбива
по белите скали.

И на върха, издигнал към небето
вълшебното чело,
на смелия орел, извил за път далечен
могъщото крило.

Благодаря, на извора аз казвам,
за чистата струя,
за песента, която под скалата
ми малка капка пя.

Благодаря, аз викам към простора,
високо от върха.

Благодаря, и чудна песен пее
там моята душа.

МИНУТИТЕ ТЕКАТ!

Минутите текат. Не спирай, работи!
Минутите текат без отдих и без бряг.
Красив е тоя бяг.
О, бързай с тях и ти!
Не спирай, работи!

Дръвчето цъфна цвят и плод вързà, узя.
Житòто изкласи.
Защо тъгуваш ти? — За твоите класове
и зрели плодове
протягат се ръце. Изнес ги и раздай!
Животът няма край!

А извора сребрист и ведър ти видя,
как свежите струй преливаше безспир!
Как пихме ний тогаз
и чудни върхове изкачвахме в зори
със песни и възторг.
Усмиваше се Бог!

Защо бе тъжна ти,
защо си тъжна днес? В сърцето извор скрит,
разлей го, да тече водата, и тогаз
ти радостна ще си.
Не спирай, работи!

Минутите текат. Годините и те.
О, бързай, надмогни
ти своята съдба! Напред върви и пей
и всеки миг живей!

1937

БЯЛАТА ПРЯСПА

Израсна голямата пряспа свободно, на воля,
там, дето големи скали върхът е натрупал.
Ноември, декември ѝ дом построиха.
И ето, закрепна, порасна тя — бялата пряспа.
„Царица“ се в себе си тихо нарече.
„Царица“ ѝ малките снежни навèи говореха тихо.
И в порив да бъдат кат нея, ръце те простряха,
и с своята царица ведно те се сляха.
Голямо ѝ царството беше, на бялата снежна царица.
Отдето да грабне сняг вихърът, ней го дарява.
От царство далечно ѝ прашаха накити чудни,
безспирни оркестри ѝ свиреха денем и нощем,
играеха танци мъглите.
А ето че в утро прекрасно пристигна принц светъл.
Сияние чудно излъчваше той — кротост и радост.
— На моето ледено царство покорен ще бъдеш —
му пряспата рече.
Не каза ѝ слънцето нищо, отвори си само сърцето
и топло я грейна. Потрепна от радост царицата снежна,
помисли си, слънцето влюби се в нея.

Че в дреха облече я чудна, от перли тъкана,
с преплетени нишки от злато, дъгата се в нея прелива.
— Любими — му прясната кротичко рече, —
погрей още малко, недей си отива,
усещам, в сърцето ми нещо топи се.
Дали то е трепет на рожбата жива,
от моята девственост чиста родена,
от твоята обич съгряна?

Топеше се бялата пряспа, а капчици чисти
се стичаха бавно и къпеха с песен прозрачна
прекрасен и нежен цветец синьоцветен,
най-чудната рожба на бялата пряспа.

СЕМЕ

Мъничко семенце в земята,
посято в рохкава бразда,
ще ме зарадваш ли напролет,
когато лъч стопи леда?

Мъничко семенце в земята,
сега над теб снега навя.
И бурята метежна песен
от вчера вече ти запя.

Но ти си кротко, не боиш се,
и мислиш: „Нека тя си пей!“
и топлината на земята
ти право в сърчицето грей.

Мъничко семенце в земята,
надеждата на златен плод,
в земята слязло, ще излезеш
през пролетта за нов живот!

ДВЕ ДУМИ

Две думи ще звучат кат песен над земята,
две думи: брат, сестра!
Пред нов живот сме ний, бледнее тъмнината,
разискря се зора!

На изток руменей. Ще съмне веч, най-после
и слънце ще изгрей.
И ден ще дойде нов за творчество и радост,
о, нека слънце грей!

Кат нежен цвят напролет във красота ще блесне
човешката душа.

Прозрачна и кристална, езеро планинско,
ще грее в чистота!

И в нея своя лик оглеждат ще звездите
и чудни върхове.

Под слънцето — Любов, там лед не ще остане,
ще цъфнат цветовете.

О, слънце ще изгрей на всички ни в сърцата
след новата зора.

Две думи ще звучат на път към върховете,
две думи: брат, сестра!

ПЪТ

През поля, гори, над бездни
бягай, мой жадуван път,
бягай, качвай се, извивай,
цяла вечност е мигът.

Утрото е тъй прекрасно
и простора цял сияй.
О, води ме ти, мой дивен,
път нагорен, път безкрай.

Ще те следвам възхитена,
тъй примадва ме върхът!
О, над езера и бездни,
бягай, мой планински път!

ЦВЕТНАТА ПЪПКА

I

Много дни и много нощи в зима неприветна
в дом приветен бе на топло пъпчицата цветна.
Тя край огъня запален весело седеше
и на своята хурка златна златото предеше.

Вихри вият, тя си пее и преде, нехае
и за първо слънце топло все си тя мечтае.
То ще дойде, ще я викне в утринта огряна
и тя вънка ще излезе с новата премяна.

Ще посреща много гости и ще ги гощава —
и на всички тя от своето злато ще раздава.
Тъй в мечти изпреде много пъпчицата малка
и изпрела, тя започна с златната совалка

да тъче платно красиво за одежда нова,
през април ще трябва вече тя да е готова.
И тъче си и си пее пъпчицата цветна —
и нехае, че е вънка зима неприветна.

Че сърце ѝ е богато с блянове красиви,
с бляновете ще дочака в дните си щастливи
своето слънце, своята обич, пролетна надежда,
обновена ще го срещне с новата одежда.

ЦВЕТНА ПЪПКА

Цяла зима пъпчицата
кри се в своя топъл кът.
Що коприна тя изпреде,
вън догде вилня студът.

Що платно красиво беше,
дето тя го изтъка;
нишки розови отвътре
тя преплете със ръка.

И приготви си премяна,
тъй красива беше тя.
Цвят прекрасен, нежнорозов,
цвят всред другите цветя.

И на своя светъл празник,
и на своя ден рожден,
колко гости тя покани
в дом от слънцето огрян.

В труд и песни тя не сети
как минаха зимни дни.
Пъпчицата малка цветна
пролетни дочака дни.

СКАЛАТА

I

От векове стоеше тя, изправена и горда,
високо на върха скала непоклатима.
От бури несломима,
нехаеща ни дъждове, ни пек, тя гледаше далек
широкия простор, небесните лазури.

И нея първи лъч при изгрев слънце
огряваше с привет.
Над нейната глава изгряваше привечер
вечерната звезда.

До нея домогнал се, човекът
запяваше с възторг.
Орлите за почивка кацаха на нея —
гранитния чертог.

Тъй векове премина тя на царствения трон.
Но дойде ред и ней — скалата се пропука.
И рухна тя с ек сепнал планината,
разпръсната в отломъци по сипея надолу.

Когато слънцето изгря,
не го посрещна тя от царствения връх.
Но в малките отломъци искрици заиграха.
Това кристали бяха,
що векове скалата бе крила във сърце си.

КРУШАТА Е НАЦЪФТЯЛА

Крушата е нацъфтяла,
сладък дъх излива.
И зарадвана пчелица
радостно отива.

И забила смукалцето,
пие до насита.
После бръмне, хвъркне с радост,
друга там долита.

Тъй до слънце е, а вечер
роен шум заглъхва,
спят пчелите. От цветята
сладък лъх полъхва.

— Слушай, спиш ли? — и докосва
леко цвят цветеча.
Пак дошел е, глас извил е
от сърце певеча.

— Песента му е от Бога,
сладост ни налива.
Утре заран рой пчелици
пак ще се опиват.

АКО БЯХ ПОЕТ

Вий питате какво бих писала,
ако поет се бях родила?
При слънцето отишла бих да уча,
кат него аз бих писала тогаз.
Че вижте вий какво богатство,
какъв разкош от багри, тонове, нюанси!
Така бих писала и аз — кат светлата дъга.
Така че никой да не сети студ, нито тъга,
стихът ми слънчев кат чете.

Ако поет — певец, се бях родила,
кат славея бих пяла също аз.
Така от все сърце бих пяла дотогаз,
додето всяка скръб във радост не стопя;
додето всяко зло в добро не се превърне,
човекът като брат врага си не прегърне.

Вий питате сълзи проливала ли бих?
О, да, бих плакала! Не плаче ли и момината сълза?
Бих плакала, додето не измия
най-малкото петно от бялата одежда
на девата — сестра.
Доде не заблести във чиста красота
душата ѝ. Тогаз бих плакала от радост и възторг
пред девата, просветнала и чиста,
пред девата, царица на земята.

ЛЮБИМИЯТ

Планинският извор е моят любим,
той чист е, прозрачен.
Водите му бистри ми носят прохлада и свежест.
Планинският извор извира и пее,
той щедро ми дава, на щедрост ме учи.
Планинският извор е моят любим.

Високият бор в планината е моят любим.
Той вечнозелен е, и вечно издига върха си нагоре,
за светли простори ми пее.
Той сам е залюбен в лъчите, залюбен в небето.
Зеленият бор в планината е моят любим.

Планинският връх недостъпен е моят любим.
В мъглите забулен и мрачен
или пък усмихнат, от слънце огрян,
той буди в духа ми свръхземния блян.
Планинският връх недостъпен е моят любим.

ВЪРХЪТ

II

Той трон висок си изгради,
при слънцето да бъде близко,
копнеж му беше туй и блян.
На него векове самин стоеше той в забрава,
в просторите далече взрян.

И в своята самота той страници изписа
с азбуката на вечността,
и с звуците на арфа седмострунна,
не спряла нивга песента.

Дворец висок си построи, и недостъпен, и вълшебен,
на хората той стана блян.
В копнеж към него те очи възвиха,
към него, в слънцето огрян.

И тръгнаха нагоре, пеейки в сърцето,
поели пътя към върха.
Вълшебен зов от светлите простори
със вяра им окриляше духа.

А горе ги очакваше с усмивка,
за да им каже мъдростта,
която в самота великият самотник
научил бе от вечността.

ЛОЗАТА

II

За радостна беритба бе дошъл денят.

Лозарят грозд откъсна,

издигна го нагоре

и светна благодарност в погледа лъчист.

Наоколо децата гледаха събрани.

„Търпение е трябвало, деца, че не шега е,

дорде се туй налее —

търпение и работа, и разум.

Че буря ще вилнее!

Та що е бурята в живота на лозата,

когато сладък плод тя трябва да налее?

Търпение е имала лозата.“

Замлъкна, свел очи, замисли се лозарят,

замислиха се и децата.

И кошница поели във ръце, започнаха беритба.

Настъпваше денят.

КАК ЛЕКО СЕ ВЪРВИ НА ПЪТ

Как леко се върви на път,
когато ниви зеленеят;
когато ручей текат
и славеите песни пеят,
как леко се върви на път!

Но как красив е този път,
кога нагоре възвишава;
когато езера блестят
и под мъгли се очертава
на шеметна височина върхът.
О, как красив е този път!

Как леко се върви на път,
когато слънце топло грее;
кога трепти една любов
в душата ти и пее...
Как леко се върви на път!

Но как е приказен светът,
когато буря завилнее;
когато крепне ти духът
сред бурята и пее...
О, как красив е този път!

БЛАГОДАРИ!

Благодари, че иде зима,
че вкъщи ще се прибереш,
благодари, че огън весел
в огнището си ще кладеш.

Благодари, че някой пътник
ще те помоли да се сгрей;
и после той за благодарност
старинна песен ще запей.

Благодари, че иде зима,
за да очакваш пролетта;
че има огън, за да слушаш
ти на шурчето песента.

ОВЧАР

Засвири млад овчар, след него стадото му тръгна.
Отиваше навътре в планината.
Премина вчерашната буря, ширна се небето
и ширна се и нему във душата.

И свиреше си той любимата си песен,
тя бликаше му тихо из сърцето.
Любимата девойка пееше я утрин,
на работа отивайки в полето.

— Изгрей, о, слънце, — пееше любимата му тихо —
с лъчи ми пътя осветявай,
на нивата отивам, грей, о, топло слънце,
в душата ми кът мрачен не оставяй.

Вървеше младият овчар, след него стадото му кротко,
и песента му бликаше в сърцето.
Вървеше младият овчар, отиваше навътре в планината —
над него се синееше небето.

НОВАТА ГОДИНА

ЧОВЕКЪТ:

На брега съм на реката, гдето времето тече.
Чакам новата година, нова реч да изрече.

Нова участ на земята, нов живот на красота.
Нека той да бъде песен, бликнала из вечността.

Дигнали чела в безкрая, бдят гиганти върхове,
по челата им прочитам дълъг низ от векове.

Дълъг низ на робство черно и на мрачни тъмнини,
на неволята човешка в безпросветни дълбини.

— О, кажете ми, гиганти, вие чудни върхове,
не записахте ли радост през живот от векове?

Ще се сбъднат ли словата на един Човешки Син,
Кой посочи на земята към небето път един?

ГЛАС НА ВЕЧНОСТТА:

— От хармония роден си, от любов и красота,
ще запееш скоро с радост песента на вечността!

Стига само да отвориш по-широко твоя слух,
за да чуеш що говори тук един безсмъртен дух.

Крайно време днес е вече и започва светъл век,
в нови пътища ще тръгнеш, о, повярвай, ти човек!

Нова ера на земята, нови хора веч зове,
ще се сбъдне туй, което е мечта на векове,

мир ще бъде на земята, и любов и красота! —
Тъй завърши своите думи светъл глас от вечността.

На брега съм на реката, гдето времето тече,
потопени в блян далечен бдят титани върхове.

И усмихнати ги виждам, и с огреяни чела,
на воали леки бавно от тях дръпва се мъгла.

И далеч по върховете, и далеч по долини
се разнася нова радост, чудна радост на вълни!

— Мир веч идва на земята, о, красив и вечен мир! —
и ликуват небесата, и ликува земна шир.

1938

КНИГАТА

Ти виждаш триста шестдесет и пет листа
на книгата — година,

и всеки ден е там един неписан лист.

С езика си, делата, мисълта, перото
ще пишеш ти по тоя чуден лист.

Неспирната стрелка на вечния часовник
във пеещ ритъм ще звучи,
земята — друмник неуморен,
по пътя слънчев ще върви.

И всеки миг от тоз живот ще бъде
един изписан ред,
и всеки ден — една страница чудна,
един изречен твой завет.

Звездите шепнат своето слово,
отгоре гледа вечността,
очи невидими, красиви
следят ти, братко, повестта.

Чети разтворената книга —
над тебе светнало небе,
пиши, звездите както пишат,
пиши безсмъртни редове.

ВЕЛИКАТА НОЩ

Замлъкна отдавна неспрялата буря,
утихна, смири се, кат песен запя.
Над тез, що вървяха уплашени смъртно,
сияние меко се кротко разля.

И тръгнаха, сякаш наново родени,
пустинята бе им кат златно поле.
Вървяха, в звездата възсиянала взрени,
и в синьото, светло и чудно небе.

Изгря тя на изток и бурята стихна,
и пътя откри се свободен и чист.
Вървяха те смело и питаха: „Що е
небето тъй синьо и пътя сребрист?“

И стигнаха извор, струеше водата,
и пиха отдавна непилите те.
И палми склониха клонете си близко,
и ядоха всички, и шепнеха те:

— Тоз извор по някакво чудо спасен е,
по чудо и палмата жива е ощ,
и бурята страшна по чудо утихна.
О, светла, велика и паметна нощ!

Я вижте, тук лъвове има наблизко,
но те се отдръпват и сторват ни път,
заслушани в нашите стъпки, които
по пясъка златен кат звуци кънтят.

О, нощ величава, тъй чудно красива,
когато звездата на изток изгря.
О, сбъдване светло, което земята
от край до край с радост неземна заля!

ПЕСЕНТА НА ГОДИНИТЕ

И тридесет и седмата година
измина своя път.
Една след друга неизменно
годините текат.

А някъде, в мълчание потопена,
ги чака Вечността
и с майчина усмивка ги запитва
за всичко по света.

— Ти, тридесет и седмата, кажи ми,
що ново има там?
— Все същото, опитах, но не смогнах
красивото да дам.

Дори и струните си скъсах
да пея песента,
но те не чуха, майко Вечност,
и лутат се в нощта.

— Запей я ти, ти, тридесет и осма,
ти, моя дъщеря,
че твоята звезда изплава над земята
и чудно засия.

И тридесет и осмата се спусна,
тъй както бе ѝ ред;
с тъга и страх я гледаха подире
годините безчет.

Но чуха я, възрадвана и млада,
да пее песента;
усмихната я слушаше в мълчание
велико Вечността.

— На малката земя тя в книгата написа:
„Красивото расте.“ —
Видяха туй изтеклите години,
и бъдните, и те.

И погледи отправили в безкрая,
тъй както Вечността,
на новото, що иде на земята,
запахна песента.

ДЪРВОТО

Сега стоеше то, обрулено и право
под зимното небе.

Последният му лист окапа тази заран
и вятърът далече го отвя.

Мъгла обви оголените клони,
мълчанието седна в своя трон
и приказка кат старец дълголетен
започна то с проточен бавен тон.

— Не знай се откога, но тъй е наредено:
след дълги дни на радостен живот
в безмълвие да минете и мъка
по новия красив и сладък плод.

Ще спуснете завесите на вашите прозорци,
но вътре ще ви свети и пламти.
И царят — времето, щом каже своята дума,
цветец след цвят ще почне да цъфти.

Разказваше мълчанието, скрило се в мъглата,
а бурята — тоз странствуващ певец,
припяваше със припев многогласен
и падаше звездистия снежец.

ЦВЕТНАТА ПЪПКА

II

Иде вече твойто време, твоя топъл слънчев ден,
малка пъпчице, родена на пробудения клон.
Ти ще цъфнеш, ще разтвориш своя ароматен цвят.
Иде вече на разцвѐта твоя ден благословен.

Ябълков ли цвят ще бъдеш, ароматен и красив,
или вишнев, нежнокитен, белоснежен и светлив?
Ти ще цъфнеш и ще пееш на усмихнатия клон
със лъчите светлоткани и със вятъра игрив.

Прасковен ли цвят ухаещ, плод разкошен, обещах,
или малък храст в гората на пчелици обед дал,
ти ще пееш химн тържествен ведно с цялото небе,
малка пъпчице невинна, брулена от ветрове.

Ти ще цъфнеш под лъчите на събудения клон
и нюанси ще преливат, и ще бъдеш пеещ тон
във дъгата многоцветна, на която пролетта
кат на арфа многострунна ще запее песента.

КОКИЧЕТО

Ти, крехкото, ти, нежното кокиче,
проби снега с листеца си кат меч.
Тъй както се във приказката казва,
дошъл юнак вълшебен отдалеч.

Дошъл юнак и имал сила чудна,
и реч една щом трижди промълвил,
изскочили пленените девици —
за нов живот след сън ги възкресил.

Ти, кроткото, ти, нежното кокиче,
проби снега и пролет възвести.
Събудени, зарадвани, след тебе
цветеца цвят преварва и цъфти.

НАСЪН

Ти идваш всяка нощ и ласкаво ме каниш.
Прескочила прага на приказен дворец,
аз следвам те покорна, вярваща, любяща,
повярвала на теб — любимия певец.

И пееш ти, и слушам песента ти —
тя нежна е и тиха, пълна с красота;
душата ми се пълни с вяра и надежда,
сърцето ми — с живот, любов и доброта.

И виждам се тогаз, неволницата земна,
облечена в одежди, леки кат воал,
и няма вече в мен безверие и съмнение,
ни упрек, нито гняв, ни сълзи, ни печал.

И няма вече враг и тъмнина, и ужас,
и лутане, и сенки в нерадостен живот,
а има светлина, приятелство и обич,
към върхове далечни чудния възход.

Ти идваш всяка нощ и ласкаво ме каниш.
Прескочила прага на приказен дворец,
аз следвам те покорна, вярваща, любяща,
повярвала на теб — любимия певец.

ПЕСЕНТА НА ВОДНИТЕ КАПКИ

Слънчев лъч целуна капчиците водни,
капчиците чисти литнаха с крилца.
Светлите простори срещнаха ги с радост
и запяха дружно чистите сърца.

И запяха дружно капчиците водни:
„О, велика радост, радост след тъга!“
Трепна на небето арфа седмострунна,
трепна и засмя се светлата дъга.

„Ний сме на земята кротката надежда,
ний ще украсим нейната печал.
Всеки цвят ще види нашата усмивка,
всеки лист копринен — чистия кристал.“

С тази песен нежна капчиците водни
слязоха надолу рано сутринта,
с тази песен чиста влязоха в земята,
с тази песен тиха срещнаха скръбта.

И вървяха дружно капчиците водни,
скръб след радост светла сещаха сега.
Но в мрака запяха: „Извор ще намерим
и ще пеем всички в светлата дъга!“

СТАНИ!

О, глас, потрепнал в тишината,
о, глас, що буди ме и пей:
— Стани, че близко е зората,
стани, че слънце ще изгрей!

Стани да срещнеш светлината
и сам да бъдеш светлина,
и да приемеш топлината,
и сам да бъдеш топлина!

Стани да видиш как венчето
разтваря пролетния цвят,
стани да вдъхнеш аромата
и сам да пръскаш аромат!

Стани да чуеш как славят
със своя златен глас звъни,
стани да слушаш песента му
и сам да пееш, ти стани!

Стани да видиш как извира
в гората изворът сребрист!
Стани да пиеш от водата
и сам да бъдеш извор чист!

СЛЪНЧЕВИЯТ ЛЪЧ

— Най-после ти дойде — продума тихичко цветецът
и просия от радостна усмивка. —

А аз си мислех веч, че ти си ме забравил,
че тъй ще си умра под снежната покривка.

— Бях другаде — отвърна слънчевият лъч усмихнат, —
ей тука, под скалата;

надникнах там, че нежен глас ме викна,
едно стебло излезе над земята.

— Аз мислех пък — продума влюбеното цвете, —
че ти за мене си обречен.

Мечтаех под снега за теб... — и засълзи цветецът
в копнежа недоречен.

— За теб ли сал? О, мило цвете,
аз в теб запалих веч Божествена искрица.

Сега зове ме друг цветец, отивам —
и там трепти една душица.

И слънчевия лъч сновеше по земята —

и светлина, и топлина разливащ,

и не една усмивка го посрещна,

и не един глас нежен и преливащ:

— Благодаря за накита, за наниза брилянти,
аз вече съм щастлива.

Иди, любими, ти, при другите, те чакат,

усещам слънчев сок във мен да се прелива.

И този чуден глас прониква в сърчицето
на влюбеното цвете.

Потрепна нещо там и в следната минута
и неговият глас преля със гласовете
на радостния химн, разлял се в утрината.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

И тях ги разпнаха на кръста, забоден
дълбоко и твърдо в земята.
Там пъпките малки умряха със радост
и с вяра гореща в сърцата.

О, пъпките нежни, невинни и кротки,
в смъртта потопени,
страдание свято понесоха с радост,
дълбоко смирени.

И буря брули ги, но те оцеляха,
и студ ги отвънка обгърна,
но сокът Божествен, протичащ отвътре,
стопи го и в огън превърна.

Че речено беше, в смъртта потопени,
недълго да бъдат.

Че речено беше те пак да възкръснат,
в живот да пребъдат.

И те разцъфтяха, възкръснаха всички,
в живот всепобеден минаха.

И плод изобилен роди се на кръста,
на който разпнати бяха.

КЪМ ЛЮЛЯКОВИЯ ХРАСТ

Без гости не биваш ти, люляков храст,
любезен стопанин.

От сутрин до вечер, през целия ден,
изпращаш покани.

Обличаш премяна, обагрена в тон,
ухаещ и пеещ,
лилавия, розов и бляскаво бял,
и нежно синеещ.

Без гости не биваш ти, люляков храст,
богат си стопанин.

Отвсякъде идват при тебе, любим,
за радост позвани.

И щедър стопанин, трапеза редиш
безкрайно богата.

Усмихва се, радва, ликува тогаз
и пее земята.

И гледаш усмихнат и с светла ръка
ти струни докосваш незрими,
и пеещ, и даваш най-чудния пир
на гостите твои любими.

ГРЪНЧАРЯТ

Буен огън е разпален,
весело летят искри,
сенки тъмни плахо бягат,
огънят в пещта гори.

— Ей, грънчарю, що ти правиш
там, надвесен във нощта?

— Свойте грънци аз ще слагам
да се опекаат в пещта.

Гонят се и пеят дружно
буйни пламъци, искри,
огънят далеч се вижда —
как красиво той гори!

— Ти усмихваш се, грънчарю,
звуци чудни тук звучат.

— Хубави гърнета, братко,
в тоя огън се пекаат.

ЧУЧУЛИГА

I

Ранобудна и игрива, работлива птичка жива
хвъркна бързо към небето, към простора ведролик.
И разпуснала крилата като лодчица платната,
тя заплава над земята със звънливи чурулик.

— Ей ти, друмнико, излязъл из полето утрината,
ах, не би ли като нея хвъркнал волно и запял?
И не би ли ти танцувал като нея в синината,
своите крила ефирни нашироко разпрострял?

Ранобудна и игрива, работлива птичка жива,
чучулигата мъничка своя чист отпусна глас
и танцуваха крилата всред сиянието златно,
гдето Бог разгъна сцена от лазурносин атлас.

— Ей ти, друмнико, пробуден докога ще чакаш още,
та не хвъркнеш като нея към простора ведролик?
И душата ти свободна, чучулига вечно будна,
да танцува и излива своя весел чурулик.

ЧЕРЕШИ

О, слънчев лъч, превърнат в плод,
червен и сладък.

О, чуден плод, родил се в пролетта,
най-хубавия дял от майската трапеза.

Детенце свидно на земята, къпано в лъчите
и милвано от лекия зефир,
мечта си ти на пътниците морни,
за птичките най-вкусното зърно!

О, сладък плод, ти който си любов и нежност,
как сладко се топиш в устата на детето
и в розова се струйчица превръщаш,
разляла се по нежната брадичка.

Ти, звук завършен в пролетната песен,
ти, първа дума в приказката лятна,
ти, слънчев лъч, мелодия, в която
трепти живота радостен и благ.

ПЪТЕКА

От бездна към изход, към радост и песни,
пътека нагорна нагоре се вий.

Скалите пробива, над пропасти дебне,
в гората изчезва и дълго се крий.

И после я виждаш, измъкната вече,
обилно огряна от топли лъчи;
скали до небето с любов я приветстват
и ехото дивно безспирно ечи.

А горе над нея прехвъркват орлите,
високо в простора и смело зоват
и нощем звездите в небето безбрежно
и тайни разкриват и чудно блестят.

От бездна към изход, към радост и песни,
нагоре се вие пътека една;
свободно здрависва просторите златни,
свободно и смело кат смела вълна.

ПРОБУЖДАНЕ

О, пробуждане велико, песента на чучулига,
от полето към простора хвъркнала като стрела,
изгрев златен, златни багри и сияние разляно,
аромати и брилянти, и танцуващи крила.

Песента на чучулига из небето ведросиньо,
вдъхновение, родило слънчевите „чик-чирик“;
о, извивки на крилата, о, извивки на гласеца
и възторга от живота, безпределен и велик.

О, пробуждане красиво, песента на чучулига,
от полето към простора хвъркнала като стрела.
Изгрев златен, златни багри и сияние, и радост,
и ухане неземно, и танцуващи крила.

ПОЗДРАВ ОТ ПЛАНИНАТА

Щом се спуснеш ти надолу, спри се, ветре, край града
и кажи на мойта майка, че безкрайно съм добре;
че свободно аз живея по високи върхове
и от камъни и слънце своя чуден дом градя.

Спри се, ветре, и кажи ѝ, че живот намерих нов,
че сърцето ми е младо и трепти в една любов,
неизказано красива, лъчезарна кат зора
и гореща като слънце, твърда като канара.

О, кажи ѝ, ветре буен, че съм влюбена в върха,
че обичам аз водите и прозрачните мъгли,
и лъчите, и звездите, тишината и ека,
и цветята, и тревата, и гранитните скали.

Вечер песен ме приспива, а ме буди вечността.
Ставам рано и поемам аз нагоре към върха
и на изгрев слънце светъл аз запявам песента
или тласкана от буря, в мен запява пък духа.

Денем чудни дни прекарвам по скали и езера,
по поляни неогледни и изпъстрени с цветя,
и се радвам, че живея, че съм в свят един велик,
вечността где преживявам само в миг, о, дивен миг!

ЕЛАТЕ НА РИЛА

Елате на Рила, в копнеж закопнели,
в копнеж закопнели по новия свят.
Край нашия огън ще чуете песни,
край нашия огън се мъки топят.

Ще гледате сутрин как слънцето мощно
изгрява, събужда и топло се смей.
Водата прозрачна как бяга надолу
и чисти, и мие, и радостно пей.

Елате на Рила, без страх изкачете
високите чуки на волни орли.
Оттам да запейте и нашата песен,
далеч да се пръснат сгъстени мъгли.

Елате на Рила, над вас ще проблесне
лазурен и светещ небесния свод.
От чистия извор вода вий ще пийте,
от вечния извор за вечен живот.

НА РИЛА

От туй небе се сипеха лъчите,
по езерото пламваха искри.
И тих ветрец прибягваше минутно
и къдреше блестящите води.

Тук сипеи се спускаха надолу
и преспи сняг кат бели цветове
ограждаха челото на водите,
запели химн от векове.

На този връх цъфтеше под лъчите
благоуханен цвят.
И странници отбиваха се тука
да дишат аромат.

Край тез води докосваше ги слънце
и в техните сърца
под преспите, стопяващи се вече,
поникваха цветя.

ЗАД ТВОЯ РОДЕН ДОМ

Зад твоя роден дом е китната градина
и там цъфтят цветя и зрее плод до плод.
Поточе шумоли и птичка песен пее,
и грее златен лик на светъл небосвод.

Зад твоя роден дом е чудната градина
и там е светлина, трептяща светлина.
И пее всеки лист, и пее всяко цвете,
и пак е тишина, велика тишина.

Зад твоя роден дом ти знаеш ли, че има
градини — красота, и плод, и аромат?
И знаеш ли, че там започва планината
и она върх, отгде се вижда целий свят?

Зад твоя роден дом отиваш ли понявга,
когато си във скръб, кога си угнетен?
Далеч от хорски шум, далече от живота,
във мир и тишина дълбоко потопен.

Зад твоя роден дом отиваш ли, когато
гори те жад и глад изпитваш безпредел?
Ще лъхне нежен лъх, в разтворената шепа
за теб ще падне плод, под слънцето узрял.

Зад твоя роден дом синей се планината.
По-приказна е тя от приказния свят
на първите ти дни, любимата когато
ти виждаше да грей във всеки нежен цвят.

По-приказна е тя, по-щедра и красива
от всичко, що с любов си някога мечтал.
Зад твоя роден дом високо в планината
проляната сълза превръща се в кристал.

НЕ БОЙ СЕ!

Не бой се ти от хорските съмнения и думи,
не бой се, работи!
И книгата на живата природа
разтваряй и чети.

Че що са думите световни
и хорската мътва?
В душата ти дълбоко скрито има
написани слова.

Ти тях търси и тях чети, над тях размисляй,
дълбоко в себе си внедрен.
Да не смущава се духът ти,
но вечно да си вдъхновен!

Да, вечно вдъхновен да бъдеш
в красивата борба
за новото, великото и светло
в човешката съдба.

Затуй не бой се ти от думите световни,
не бой се, работи.
И книгата на живата природа
разтваряй и чети!

ОРЕЛ

Бе хванат жив и в клетката желязна бе поставен
орелът горд, орелът в бурите кален.

— Ех, няма що — му каза някой, — примири се,
от силния си, братко, днес пленен.

— Пленен? Ти думи казваш неразбрани.

О, цар на въздуха съм аз!

Ще счупя, казвам ти, оковите железни,
ще хвъркна още тоя час.

Не бих орел се аз наричал,
ако останех тук.

Ако отпусна своите криле
и моля се покорно за храна
със своя клюн тъй жалко: „чук, чук, чук!“

Свободен, казвам ти, ще бъда!

Едно, две, три,

о, виж ме, братко, ти!

Аз с бурите се борих цял живот,
крилете ми не знаеха преграда,
сърцето ми обичаше да страда
и горд останах аз.

— Крилете си ще счупиш,
оковите си — не!

— Оковите ще счупя,
крилете, братко, не!

Ех, хвъркна най-подир!
О, как си дивен и красив,
и как сияе ти рубина,
спечелен във борбата.
— На Бог аз нося го във дар,
едничкия ми господар.

НЕУЛОВИМ Е ТОЙ

Ти можеш ли да хванеш слънчевия лъч,
докоснал ти ръката?

Ти можеш ли да хванеш светлината,
която влиза в твоя дом
и в миг разпръсква тъмнината?

Прозорците си щом отвориш,
ще влезе тя —
и ще потрепнат, ще запаят
напъпили цветя.

Във чашките кристални тя ще влезе —
очите ти, прелени от сълзи,
на твоето небе, избистрено и чисто,
изкъпаната обич ще блести.

Ти можеш ли да хванеш слънчевия лъч,
докоснал ти челото?

Ще се промъкне през стъклото
и през процёпа на стената,
и пак ще те намери той.

Ще те потърси в тъмнината,
сияние ще затрепти
и твоето чело, за песни вдъхновено,
във ореол ще заблести.

О, щом поискаш, ето нà,
от студ към вечна топлина
ще минеш ти,
огнището ти заледено
ще се стопи
и бързо там
ще видиш розовия плам
на огъня красив.

Но как ще хванеш ти лъчът,
докоснал ти ръката
в сияние, искри безброй?
Неуловим е той!

ЕСЕНТА

Във гората се разхожда
с тиха песен есента.
Тази песен с трепет слушат
всички клонки и листа.

Тази песен чудотворна
прави много чудеса.
И гората се превръща
в приказка и красота.

Във гората кат царица
се разхожда есента.
Гдето мине, тя оставя
свойта приказна следа.

Багри златни и червени
по листата пръска тя.
И дърветата изглеждат
като царствени цветя.

В ГОРАТА

В гората срещнах аз
художницата есен,
с палитра във ръка,
в душата с тиха песен.

Зелените листа
със пурпур тя красеше.
И златния им цвят
под слънцето блестеше.

В зелената гора
художницата есен
рисуваше листа
в душата с тиха песен.

ЕДНО СВЕЩЕНО ЧУВСТВО

Едно свещено чувство към живота,
към всяко живо същество,
от мравчицата до човека
(венец красив и тържество

на земния живот всестранен,
в душата с блян за красота),
едно свещено чувство ти да имаш
към всичко живо на света.

С една свещена вяра ти да вярваш,
когато зимната мъгла
докосне сгушените пъпки,
за път готовите крила.

Една надежда да те води
през всички бури на света,
един светилник да ти свети
през мрака на нощта.

Една любов да имаш светла,
излъчваща лъчи,
безбройни златни и трептящи,
о, слънце да си ти!

КРИСТАЛИ

На масата си имам камъни от Рила,
отломени от святата ѝ гръд.
Една градина мълчалива
със цветове, що не цъфтят.

Но всеки цвят е бил помилван
в безбройни дни, протекли там,
от цветовете на дъгата
оставили копнеж и плам.

В сърцето чисто на кристала
да зацъфти и да ухай
и с малка капчица кристална
под слънцето да засияй.

О, камъни, събрани край водите
на извори и езера,
събирани по сипеи, запели
под плясъците на дъжда,
сега сте тука, в тая стая,
където спомени трептят,
излъчвани от вас самите,
деца на чист и дивен свят.

1939

ПЛАТНОТО НА ТВОРЕЦА

Грамадното платно простряно бе пред мене —
прощално време на нощта.

Зад върховете, кротко осветени,
надничаше с усмивка сутринта.

Грамадното платно простряно бе пред мене —
забулена и кротка синина.

И тих бе този час, но вечното движение
пробягваше вълна подир вълна.

О, чудното и вечното движение
на Твоята неспряла се ръка,
във творчество горяща непрестанно,
и в светлината, и в мрака.

Изправена под туй платно грамадно
във тихата предутрин аз стоях
и гледах как преливаха се багри,
замах вълшебен след замах.

О, тази скръб и болка на човека
най-чудното да не умей,
кога поиска да разкаже
и Красотата да възпей.

Предутрина. Звезди. Просияйнал изток.

И запад тих и замечтан.

Движение на облаци, разнищени и чисти,
и връх, от първите проблясъци огрян.

Последната звезда усмихната отплува.
Там изток пък жаравата пилей.
Грамаден облак спира се наблизко,
от нощний студ измръзнал да се сгрей.

И вече сгрял се, бавно се оттегля
и пламва чудно възхитен
от скъпия подарък на живота,
от Странника, донесъл светъл ден!

Ти, взор пробуден и отворен,
във вечен блян за красота,
ти нивга няма да забравиш
мига на утринта,

когато малката дъга заплува
из утринния чист ефир,
на златно облаче, донесло
приветствие от светъл мир!

ОБИЧАЙ

Обичай! — говори земята широка.

Обичай! — запява небето над мен.

Обичай! — нашепва нощта мълчалива.

Обичай! — разказва и светлия ден.

Обичай! — в сърцето сурдинката свири.

Обичай! — душата безсмъртна ми пей.

Обичай! — говорят очите светящи.

Обичай! — неспирно в слуха ми се лей.

Обичам — тъй извора казва и блика,

таз дума красива разлива живот.

Обичам — с тих шепот се скланя дървото,

обилно дарено от сладкия плод.

Обичам — люлее се нивата златна

и свежда се кротко узрелия клас.

Обичай, обичам — отвсякъде чувам,

обичам — се уча да казвам и аз.

СКАЛАТА

II

На чудната скала, край извора клокочещ,
се моя поглед спира.

И дълго аз стоя, защото странен образ,
написан се намира.

Да, странен знак е туй и мисля, че е книга,
за четене разкрита.

Но кой ще прочете написаното в нея
със азбуката скрита?

О, кой ще отгадай написаното слово,
дълбано със години?

Ех, може би донявга царски син оттука
със златен ключ да мине.

И щом докосне с ключа, ще пламнат редовете
до днеска непознати.

И хората ще чуят думите красиви
със истина богати.

На каменната гръд е каменната книга.

Струй безспир водата
и пее песента, че царски син ще мине
със златен ключ в ръката.

КЪМ ДУШАТА

Ей, труден е пътя на твоя възход,
о, пленнице тъжна, смирена.
Затворена в тесен и тъмен затвор,
бленуваш ти радост неземна.
Родината светла на твоя Баща
ти помниш, о, страннице вечна,
но дълъг и стръмен е пътят за там,
бележи го нишка сърдечна.

ДОГДЕТО ТИ СКАЛА НЕ СТАНЕШ

Догдето ти скала не станеш,
отстойваща на ветрове,
на мълнии и снежни вихри,
проекнали от векове,

догдето ти скала не станеш,
не ще изпиташ радостта
на слънчевия ден, проблеснал
след ужасите на нощта.

Докле гранитен страж не станеш,
на своята крепост сам — стена,
докле ти фар самин не бъдеш,
облял с потоци светлина

пътя на кораба, заплувал,
затърсил родния си бряг,
не ще дочакаш ти да видиш
наистина ти роден бряг.

Догдето ти скала не станеш,
непоклатим и твърд гранит,
не ще дочакаш светла радост,
не ще дочакаш ден честит!

ЩЕ ПРИСТИГНЕ СКОРО

Ще пристигне скоро, скоро ще пристигне
конник отдалеч.

Кон с копита златни радостно ще язди
конник отдалеч.

Гривата игрива радостно ще вее
коня му игрив.

А ездача волен, волно ще подвиква,
чуден и красив.

Като слънце ясно, ясно ще му бъде
младото лице.

Гдето мине, песен, песен ще се чуе,
песен от сърце.

Гдето мине, деви, деви ще изскочат
с чудни облекла.

С бисери и злато, златни ще сияят
младите чела.

Конника и коня, с златните подкови,
чакаш ли ги ти?

Зная колко много сънища красиви
имала си ти!

РАДВАЙТЕ СЕ!

Радвайте се вие, птички,
пъпка малка се разтвори.
Радвайте се, о, дечица,
пъпчицата проговори.

Радвайте се вий, пчелички,
пъпка малка се разпукна.
Мед ще сбирате от днеска,
мед от цвят разкошен рукна.

Радвай се, дърво красиво,
и ти, клонче натезняло,
твоята рожба се усмихва,
цвѐтчето ти нежнобяло.

Радвай се и ти, о, слънце,
пъпчицата лъч целунал,
тя във цвят се веч превърна,
плод разкошен забленувал.

Радвай се и ти, стопанин,
своята пъпчица обичал,
огъня за нея палил,
с думи галени наричал.

Радвай се, небе лазурно,
радвай се и ти, вселено,
пъпка малка се разтвори,
тук на клончето смирено.

ЕДИН И СЪЩ

Един и същ и в зимата, и в слънчевото лято,
един и същ, и неизменен,
Ти бдиш със бащинска грижливост
над пътя ни красив и неотменен.

Един и същ и в пролетната песен,
и в есенния труд, и в зимната неволя,
в покоя на нощта и в нейното мълчание,
и в мрачния затвор, и в песните на воля.

Един и същ, над всичко Ти с усмивка
ръката Си простираш неизменна,
над цветето, над бора, океана,
над слънцето и цялата вселена.

Един и същ във знойната пустиня,
в градините, плода където зрее,
и в царството на ледниците вечни,
и в царството, където слънце грее.

Един и същ в зефира, който гали,
във вятъра и в бурята ревяща,
един и същ, над всичко Ти простираш
ръката Си любяща.

БЛАГОУХАНИЕ

Благоухание, излитнало навънка
из чашката на малкия цветец,
разнесено широко над земята
от тихия и нежния ветрец.

Благоухание, лъх пролетен и милващ,
ти, жива реч на чудния живот,
любовен смях на цветето невинно,
на сладкия, узрял и сочен плод.

Кажи, ти реч, излязла из устата
на светлия, красивия младеж,
Живот наречен, влюбен в красотата,
с един нестихващ, жив копнеж.

Кажи, под чий замах си тъй замайващ
и все пак чист, неуловим?
Под чий замах си вечно буден
и вечно ласкав и любим?

В чий зов се вслушваш ти покорно,
та своята обич ти едва
пошепнал някому, отлиташ
далече в мир и тишина?

Чий зов ти слушаш непрестанно
и следваш нежния ветрец,
от първия път кога се раждаш
във чашката на малкия цветец?

Чий зов, кажи, о, лъх Божествен,
дълбоко вдъхнат от гърдата,
стаил се в зимата, отново
възкръснал в пролетта?

НИШКИ

Вий, нишки, от Него до мене простряни,
вий, златни копринени нишки,
недейте се губи, недейте се къса,
о, златни копринени нишки!

Основа красива на тъкан вълшебна,
където душата е бяла,
от много години където тъче се
одежда красива и бяла.

Под моите пръсти потрепвате вие
и пеете под моите длани
в безмълвната мъка, безмълвното бдение,
о, нишки, от слънце обляни!

— Аз искам да видя одеждата бяла —
говори и пее душата, —
аз искам да видя как там ще прелива
с безсмъртните багри дъгата.

Аз искам — говори и пее душата. —
И пръстите, странно смълчани,
отново докосват вълшебните нишки
от мене до Него простряни!

МОЛИТВА

Ти песен си, мелодия красива
на моята душа.

Ти гост си мой, безмълвен и сърдечен,
споходил ме в скръбта.

Ти огън си, в дома ми тих запален,
и литнала искра.

Дъга си ти, възсияйнала в небето,
изгряла след дъжда.

Молитва, тих възторг, молитва, радост моя,
от кой неземеен мир дойде?

Към кой неземеен мир ме водиш
на ангелски криле?

Молитва, тих копнеж, молитва, моя песен.

О, шепот чист, отронена сълза,
кажи ми ти, когато в скръб възлезе
пред Бога там, какво ти Той каза?

Молитва, шепот тих, отронен звук и песен,
потрепнали криле на гълъб устремен,
молитва, тишина след мълния и буря,
разсъмване след нощ, молитва, светъл ден!

Молитва, цъфнал цвят, ухание неземно,
понесено към светлото небе,
мелодия на душата благодарна,
мелодия из чистото сърце!

ЗАБИ ОРАЛОТО СКРЪБТА

Заби оралото Скръбта във твърдата земя
и мека я направи.
Скръбта оралото заби и в рохките бразди
тя семето постави.
Когато дойде вечерта, тя седна да почине.
Обронила глава над рохките бразди,
зарони тя сълзи.
За всяко семенце сълза в браздите падна,
земята влажна стана.
И чудо някакво тогаз
безмълвно се захвана.
Горката Скръб, помисли си нощта,
и сложи я на скути.
Като дете заспа на тях Скръбта.
Тогаз нощта започна да разказва
за светлите звезди,
за слънцето, което ще изгрее
над влажните бразди.
Но не притихна извора в гърдата ѝ,
изпод клепачите се ронеха сълзи.
Нощта прибра ги в своята пазва.
Когато слънцето изгря, един полъх,
докосване едно
целуна мокрото чело
на веч притихналата Скръб.
Отвори тя очи, усмихна се и стана.
Пред нея, разлюляна, грейнала в роса,
бе нивата класила.

И жънеше Скръбта,
но сякаш възродена,
не беше туй Скръбта,
а Радостта, запяла дивна песен,
понесена широко по света.

Ден след ден тъкат лъчите
златната одежда скъпа,
ден след ден трепти в гърдите
благодарност светла, топла.

Класовете се заглеждат
в чиста хлебородна пазва
на кърмилницата майка,
а зрънцата се нареждат
като в малки златни чашки.

В тях наливат нов живот —
слънчеви лъчи на капки.
Скоро сърпове ще блеснат
в силни ръце на жетварки.

Ще се залюлее волно
песен в слънчеви простори,
гдето в нежни трели сутрин
чучулигата се моли —
мир и обич по земята!

КАКВО НЕБЕ!

Какво небе създал си, Боже,
каква земя, какъв прекрасен свят!
Какъв живот, каква вселена необятна,
какъв безкраен свят!
Ти рече, Боже, и светът станà.
И той пое по своя път,
облян в потоци светлина.
Един прекрасен цвят в небето,
разтворил огнени листа,
един вълшебен свят, където:
— Да бъде — рече, — красота!
С каква любов го Ти създаде,
с каква безкрайна доброта.
Земя, вода, небе и слънце,
разлива всичко красота.
Ти рече, Боже, и станà!
И ей пред Теб
Човекът се яви,
подобие на Теб.
С каква любов го Ти погледна,
с каква велика доброта!
— Усмивка, поглед, реч и песен,
да бъде — рече, — красота!

ДЪРВО

Закорени в земята твърда
дървото, Боже, Ти!
Върхът му на възбог възправи
към светли висоти.

Закорени го Ти с години
и го научи да расте,
и плодове да връзва сладки,
за всички да са те!

На бурите да устоява,
на студ и дъжд, и пек,
и погледа му да измерва
лазурите далек!

Закорени в земята твърда
дървото, Боже, Ти,
и го научи в дни и нощи
да вярва и търпи!

БЛАГОДАРЯ

II

Благодаря за сладките зърна, които Ти ми даде
от този грозд, откъснат в есента,
през слънчевия ден, разпръснал златни краски,
разискрени по трепетни листа.

Благодаря за сладките зърна на грозд, откъснат
от Твоята ръка — ръка на щедростта,
зърна, с обилен сок от слънцето налени,
разкошен дар на любовта.

Благодаря за чудните зърна — тез златни чашки,
с нектар на капчици налян,
и вътре в мен, в кръвта и в мисълта ми,
чрез пламъка на чудото прелян.

ЗАЩО, О, ВЕТРЕ?

За теб какво ли не говорят,
за тебе, ветре, мой събрат:
че си немирник и налиташ
на всяка къща, всеки град.

За теб какво ли не говорят:
че си безумен и рушиш,
че пясък — облаци ти вдигаш
и че не знаеш да мълчиш.

Защо ли, ветре, мой съдрумник,
роден свободно да живееш,
кат чуха твойта песен волна,
от бора волен да се пей,

не я подеха и не сляха
те с твойта — своята душа
и не поискаха да тръгнат
по ширините на света?

Далеч да идат, дето чакат
безбройни пъпки в блян красив,
за да потрепнат под лъха им
и да разцъфнат цвят щастлив?

Защо не питат оня пътник,
за който плод отрони ти,
красив и сочен, за да може
гледа си той да утоли?

Защо не питат сиромаха,
чиято къща ти срути,
и вместо нея по-красива
и здрава ти му съгради?

Защо, о, ветре, волен друмник,
роден свободно да живееш,
кат чуха твойта песен волна
от всяко клонче да се пей,

защо и те не я запяха,
да се сдобият със крила,
и да се втурнат с тази песен
по ширините на света?

ПОСЕЙ, СЕЯЧО, СВОЙТА НИВА!

Посей, сеячо, свойта нива,
догдето слънце грей.
Посей я ти, догдето ден е,
догде сърце ти песен пей.

Че дни ще дойдат на земята,
на буря дни и на мъгли,
и студ с вериги ще сковава
земята много, много дни.

Догде е време, разори я,
браздите топли ти разкрий,
и там сърцата си надеждни
за дните бъдещи ти скрий.

Посей, сеячо, свойта нива,
сърцето ти догдето пей;
че дните днешни за посев са,
защото слънце грей.

1940

КАКВО СЪМ АЗ БЕЗ ТЕБ, ЛЮБОВ

Какво съм аз без теб, любов, без тебе, слънце,
разпръснало лъчи, събуждащи живот?

Какво съм аз без теб, живот,

покълнал в мъничкото зрънце,

без тебе, топлина, родила златен плод?

Какво съм аз без теб, любов, без тебе, огън неугасващ,
когато зима е отвън?

Какво съм аз и моят дом, и моите песни и надежди,
без теб, Божествений огън!

МОЛИТВАТА НА МАЛКОТО ПЛАНИНСКО ЦВЕТЕ

Прати ми, Господи, росица,
прати ми топлина,
за да се радва сърчице ми
на Твоите блага.

За Тебе аз ще се обличам,
за Твойта светлина,
със багри, взети от китежа
на светлата дъга.

И който мине покрай мене,
във този чуден миг,
ще го приветствам в Твое име,
о, Господи велик!

ОКЕАН

Защо роптаеш ти? Или са тесни бреговете
за твоята разляна шир?

Или дълбочина ти не достига, океане,
та се вълнуваш ти безспир?

Кажи, не се ли крият чудни перли
във твоите тихи дълбини?

И кораби не се ли плъзгат
по твоите вълни?

Защо реве, защо се мята
таз твоя кипнала душа?

О, сякаш птица в клетка тъмна,
заблъскала за свобода?

Кажи, във дни на слънчево сияние,
ти сам не литваш ли на вис
чрез твоите капки милиарди,
достигнали простора чист?

Нали във тях ти сам запяваш,
ти сам, о, чуден океан?

Нали сам знаеш как красив си,
кога спокойно си разлян?

ЩЕ СТИХНЕШ, СКРЪБ!

Ще стихнеш, скръб, в браздите на сърцето
при пролетната оран разорано.

Ще бъдеш там до твоя час уречен,
ти, семе — скръб, до днеска непосяно.

И песен златна ще ти бъде
дъжда благословен отгоре.
И бурята през тишината
най-сладка реч ще ти говори.

И ти ще слушаш и ще чакаш
часа на слънчево сияние,
когато, скръб, ти в ново одеяние,
лице ще дигнеш към небето.

И не една, безброй усмивки
и диамантени искри
ще заблестят по цветовете
на твоя празник във зори.

Но как ще бъде твоето име,
о, скръб, посята, дала плод
в часа на твоя слънчев празник,
в часа на новия живот?

ДАЙ МИ КАПКАТА ДЪЖДОВНА

Дай ми капката дъждовна,
дай ми слънчевия лъч —
в песен аз ще ги превърна,
в песен те ще затрептят.

Дай ми малката снежинка,
дай ми бистрата сълза,
в огън аз ще ги превърна,
в жива, литнала искра.

Дай ми капка от блатото,
дай ми шепа от калта,
върху нея ще разцъфне
на нарциса бял цвета.

Дай ми бурята в морето,
урагана, що руши.
В тих зефир ще го превърна,
на цветята да шепти.

Дай ми ти нощта дълбока,
аз из нейните недра
ще извадя, ще покажа
най-красивата зора.

Дай ми ти сълзата детска!
На невинната уста
ще я сложа, да разцъфне
кат усмивка, красота.

Дай ми ти врага вековен,
тоя враг от тоя свят,
в брат за теб ще го превърна,
в брат за теб, навеки брат!

НИВАТА

Път се вие, а край пътя
е разстлана златна шир.
Нива весела, засмяна,
нива чудно разлюляна,
а над нея — кротък мир.

И навежда се полека
клас към клас и му шепти.
Ах, как братски те живеят
и как чудно се люлеят,
и живота им цъфти!

— Тъй да бъде и с човека —
в моята душа се лей.
Брат към брата да се свежда
за любов и за надежда
и сърцето им да пей!

ИДЕ ТОЙ

О, иде той — денят на красотата,
с потоци чудна светлина,
далеч прогонил тъмнината,
далеч за вечни времена.

О, иде той — денят на светлината,
разцъфнал в красота,
донесъл с себе си живота,
донесъл пролетта.

О, иде той — денят на свободата,
стопил вековни ледове,
покрил земята със надежда,
с безброй красиви цветове.

КОКИЧЕ

Над снега се бяло знаме
весело люлей.
Знаменосец над земята
радостно го вей.

Бяло знаме — бяло цвете,
първороден блян
на живота безграничен,
светло увенчан.

Бяло знаме — пролетниче,
казва с тиха реч,
че пристига ново царство,
че е близко веч.

1941

ЯБЪЛКОВИЯТ ЦВЯТ

На малкото дръвце в чаровния април
бе цъфнал утринта един-едничък цвят.
Роса го ороси и слънце го огря,
а вятър щом повя, полъхна аромат.

Той беше цвят един в сияние роден.
Из златното сърце поглеждаше сълза.
— При този розов цвят пчелици да бръмчат
и плод да се роди — с усмивка Бог каза.

И златното сърце разтвори се тогаз,
и бръмнаха пчели. Вълни от аромат
преливаха до тях, зовяха ги безспир,
и все на този цвят, един-едничък цвят.

Стоеше под дъжда невинното дръвце,
а малкият цветец се гушеше под лист.
Чадърче бе му той и капките тогаз
звънтяха в ласкав тон, преливащ и сребрист.

Когато после туй престанал бе дъжда
и слънцето огря, небесната дъга
излъчи цветове. Цветецът я видя
и още по-красив разтвори се сега.

Затуй ли в есента на малкото дръвце
висеше чуден плод, плод огненочервен?
Той беше цял любов, мелодия и лъч,
той беше красота на нов и слънчев ден.

Той беше любовта на малкия цветец
към слънчевия лъч и чистата роса,
към вятъра игрив и ронния дъждец,
към синьото небе и кротката дъга.

Той беше любовта, о, този сладък плод,
на розовия цвят към цялата земя.
И тази си любов във малките сърца
на своите семенца той радостно преля.

МИГЪТ

Не връща се мигът, напуснатият миг
на радост, красота.

Той чашка бе, напълни ли я ти
с Божествен сок?

Една душа от нея не отпи,
едно сърце остана да скърби,
и туй видя го Бог.

С една сълза отмина той, мигът,
с една сълза, потрепнала пред теб.

Превърна ли я в диамант,
усмихна ли се ти
на туй сърце?

Една душа остана да скърби.

Не връща се мигът, Божествено красив,
на розовия цвят.

Разцъфна той пред теб.

Поля ли го? Кажи!

Едно сърце остана да скърби.

КАК

Някой знай ли как изказват
обичта си цвят на цвят?
Те венчето си разтварят
и ухаят, и мълчат.

Някой знай ли как звездите
срещат се по своя път?
Светлина си те изпращат
отдалече и мълчат.

НАНИЗ БИСЕРЕН

Зазвъняха по стъклата, заситнѝха по земята
капки малки, капки ситни, капки от небето.
Сякаш наниз, ситен наниз от брилянти чудни
се заниза, се проточи над полето.

И потрепнаха в почуда семенцата,
и потрепнаха от радост те в земята:
— Чувате ли вий, дружинки,
капки падат, не — снежинки!

Наниз бисерен се сипе над полето,
капки малки, капки чисти от небето.
Гдето семенце се крие,
капчицата там прозорче ще измие.

И през него ще надникне семенцето
и ръчички ще протегне към небето.
Шепите си да налее
с златно слънце, за да зрее.

НИЙ КАПЧИЦИ РОСА

Ний капчици роса ще бъдем в утринта
под сини небеса.

По нежните цветя брилянти ще блестим,
брилянти — красота.

Ний слънчеви лъчи ще бъдем в пролетта,
о, слънчеви лъчи!

Под нашата любов във утринния час
цветецът ще цъфти.

Ний капчици роса и слънчеви лъчи
ще бъдем в пролетта.

И в нашите души, и в нашите сърца
ще пее радостта.

ПЕСЕНТА НА ЖИВОТА

Като малки пеперудки те летяха
окрилени, белите листца,
със дружинки, рой снежинки,
в радостна игра.

Сепнати отпърво, после
те запяха песента
на живота и се сляха,
както радост със скръбта.

С танц пленени, вдъхновени,
отлетяха нейде много надалеч.
Но сърца, в игри невинни и във бури непосилни,
оцеляха, плод вързаха росен веч.

С песни нежни те приспаха, залюляха
рожбите си на ръце.
Нека ветрове да воят, пак ще зреят
на дървото плодове.

Те люлеят ги и пеят,
и ги виждат зрели веч.
Няма нищо, че листцата снежнобели
отлетяха нейде много надалеч.

КАТ КАПЧИЦА РОСА

Кат капчица роса е Твоята любов
за моето сърце.

Че моето сърце е неразтворен цвят,
че майка го люлей
на своите ръце.
О, моето сърце
е несъбудено дете!

Кат златострунен лъч е Твоята любов
за моята душа.

Че моята душа е пъпчица сега,
сънува пролетта
и чака своя ден,
честит, благословен,
да се разцъфне в красота.

ЩЕ СЕ НАПЪЛНИ

Ще се напълни пак изпразнената чаша.
И жадната уста наново ще трепти
пред чистата струя, която ще се влее
под блясъка красив на слънчеви лъчи.

Под ромона ѝ чист като уханно цвете
ще пееш ти като тревица под роса.
И ще благословиш великата си жажда
и своята тиха скърб, донесла радостта.

Ти само ожадней и с твойта чаша чиста,
изящна от кристал, при извора иди.
Ще се напълни тя, ще пиеш ти, а днеска
за празната, що имаш, радостна бъди.

ЦВЕТЕ

I

И аз съм живо като тебе,
и в мене то тупти —
сърцето ми; щом искаш, можеш
да чуеш него ти.

И аз се радвам като тебе,
и в мене тя трепти —
душата ми; и пее песен,
и радостно лети.

ДУШАТА ТИ

Душата ти е арфа златострунна,
докосната от Вечната Любов.
Душата ти мелодия е светла,
и радост е, и вечен ден, и зов.

Душата ти е арфа седмострунна.
Великият, засвирил векове,
към Себе Си, към вечната вселена,
душата ти безсмъртна Той зове.

ЦВЕТЕ

II

От горе дар ти нося,
ела го приеми:
над мен сведи се леко
и нежно ти вдъхни.

Подарък от небето
за тебе имам аз:
ухание и радост,
и капчици елмаз.

ЛОЗА

Ето моя златен плод,
ето моите деца:
Господи, на Тебе днес
ги представям аз сега.

Изпрати ги, гдето щеш,
гдето искаш, заведи
моите хубави деца
със усмихнати лица.

Носят радостни писма
те от слънчеви дворци.
Дето искаш, ги прати,
гдето щеш, ги заведи!

Пеят техните сърца
песента на радостта.
Ще запеят подир тях
всички хора по света.

СКРЪБ

I

Нали си ти, която идваш,
незнайна и незрима,
за да полееш семената
там, гдето суша има?

Нали си ти, която утрин
брилянти пръскаш милиони
по пъпчици, треви зелени
и по разцъфналите клони?

И как не знаем твойто име,
не знаем, скръб, и теб самата;
повикаш ли ни, ние бързо
затваряме вратата.

И отминаваш ти, а светят
под твойта мантия звездите.
А ний не виждаме, защото
затворили сме си очите.

СКРЪБ

II

От чашката си скъпоценна
ти капчица ми приготви.
И в миг свещен, о, скръб свещена,
до мойте устни принеси.

И аз на тебе ще разкажа
как съм те чакала в нощта,
при мен да слезеш от звездите,
с ръка, повела радостта.

Недей дома ми отминава,
ти капчица ми запази,
за да позная що е радост
чрез твойте хубави сълзи.

И В ОНЯ ХУБАВ ДЕН

И в оня хубав ден ти пъпчица ще бъдеш,
готова да цъфти.

И в оня слънчев ден теб слънце ще огрее —
и цвят ще бъдеш ти!

И твоето сърце ще затупти тогава
и песен ще запей.

И сладък аромат, от вятъра понесен,
далек ще се разлей.

И в оня чуден ден пчелици златокрили
към теб ще полетят.

А твоите листца, от слънцето огрени,
от радост ще трептят.

И в оня хубав ден най-хубаво ще пееш
и щедър ще си ти.

И в оня ден красив ти сбъднати ще видиш
най-светлите мечти!

УСМИВКА

Едно прозорче за душата,
надникнала от вечността,
за да погледне към земята,
да пръсне лъч на красотата.

Един от райската градина
цветец разцъфнал и открил
на свят Божествен красотата
и пътя земен украсил.

Един отронен звук Божествен,
един от песен на скръбта,
чрез теб в мелодия превърнат,
в мелодия на радостта.

Едно прозорче за душата
от розов, чист и жив кристал
си ти, усмивка на устата,
стопила земната печал!

1942

ЕДНА ГОРЧИВА КАПКА

Една горчива капка в чашата отпита,
прекъсна те в часа
на твойта нищета, безумие и жажда,
на твойта суета.

Благословена капка, сепнала играта
на глупаво дете —
опасната игра, помамила копнежа
на жадното сърце.

Благословена скръб, благословена,
дошла в нечакан миг,
спасение за този, що жадува
един живот велик.

КЪМ

Към светлите звезди ти поглед обърни,
когато земна скръб сърцето ти притисне;
към светлите звезди в притихналата нощ,
над теб когато тя в мълчание надвисне.

Кога се сетиш сам, отхвърлен и разлюбен,
към светлите звезди ти поглед обърни.
И вслушан във гласа — тайнствен и дълбок —
сам своята скръб с любов тогава целуни!

ИЗВОР

II

Не съм те още приближила,
но чувам песента
на твойто бликане, на твойта
поезия и чистота.

А искам веч, защото зная:
във оня дивен час,
когато пия аз от тебе,
не ще усетя жажда аз.

За векове ще ме наситиш
и ще забравя, знам,
сегашната си смъртна жажда,
парливия, отровен плам.

О, жаждата, която изсушава,
измъчва и гори,
и нов пожар голям запалва
в човешките гърди.

Ти там си на върха и бликаш,
а аз съм ош далеч,
но пия ли веднъж от тебе,
навек не ще съм жадна веч.

СЪЛЗИ

Чашката си скъпоценна
ти от днеска приготви
и ги чакай тез свещени
и във тишина родени,
чисти, хубави сълзи.

Събери ги, запази ги,
докогато с топлина,
със любов и светлина
пролетното слънце златно
се завърне благодатно
да събуди семената.

И тогава тази чашка
скъпоценна отвори —
и полей ги с тез свещени
и във тишина родени,
чисти, хубави сълзи.

ЗРЪНЦЕ

Ти за зрънцето не питай,
то в земята се прибра.
Свечери се, то утихна —
и си легна и заспа.

Не търси го вече вънка,
то премина в друг живот.
Ще го видиш чак напролет,
тръгнало за златен плод.

Не буди го! С ангелите
разговаря може би.
Може приказки да слуша
то за слънчевите дни.

Ти почакай да се съмне,
да просветне пролетта.
Ще го видиш да раздава
то усмивки в утринта.

Неговата росна младост
в лятото ще зацъфти,
с пълна кошничка тогава
то пред теб ще се яви.

О, не питай ти за него,
то си легна и заспа.
Не буди го! Нека бъде
над съня му тишина!

ЧУЧУЛИГА

II

Глава извила,
над поляни
и ливади,
в лъчезарни небеса,
тя танцува
и лудува,
тя извива
свойте гъвкави крилца.

От земята
към небето
и към Бога
тя отнася чист привет.
На орача
и копача
чурулика
на молбата им в ответ.

Глас извива
тя из сини,
ведросини
и брилянтни небеса,
чурулика
и ни вика,
призовава
да запеем в красота.

ЛИСТЕНЦЕ

Във златна люлка залюляно
в рождения просияйнал миг,
какво, листенце, ти желаеш
сега под лунния светлик?

Не ти ли стигат теб лъчите,
дара на капката роса,
и на ветреца тих играта,
и на дъждеца песента?

Забрави ли, че тази заран
калинка малка пропълзя
по теб и много, много радост
в сърцето ти остави тя?

Не си ли спомняш ти цветеча,
когато с тебе говорì,
и своите тайни на душата
с такава обич довери?

Нима не знаеш ти, че утре
отново пак ще заблести
онази малка, чудна капка,
която тъй обикна ти?

Че пак лъчите ще се спуснат
и на невинното челце
ще имаш ти коронка златна
и песен в малкото сърце?

Какво сега желаеш още,
кога ветрецът е запял,
кога нощта те е завила
със своя син копринен шал?

КАПЧИЦА

Тя всеки миг живеј,
и всеки миг трепти
от радостта, че е
на синьото море,
на светлото небе
най-малкото дете.

Ту капчица роса
на цъфналия цвят
сияе в красота,
ту в пролетния дъжд
излива се и пей,
и всеки миг живеј.

В дъгата да блести,
земята да дълбай,
все радост е за неј.
В плода узрял, честит,
и в корена зарит
тя радва се и пей.

1943

ЖИВОТ

Ти днес си звук — трептиш
на птица в песента.
А утре — звезден хор,
ти — звук от вечността.

И капчица си ти,
море и океан,
и семка, и дърво,
и цвят благоухан.

И всичко, всичко си,
ти — звук от вечността;
и сладък плод узрял —
на Бога песента.

И в слънчевия лъч,
и в зрънцето си ти.
О, твоят звук красив
навсякъде трепти.

Навсякъде си ти,
о, плод на любовта,
навсякъде красив:
в мига и вечността.

СЪРЦЕТО

То тупа в гърдите, говори безспир,
пулсира и пее и вечно тупти.
Със ритъма вечен на всички звезди
живее и пее: „Обичай, любими!“

Градина от свежи, уханни цветя,
то пей на живота велик песента.
Там слънцето грее и в багри блести,
и изворът блика: „Обичай, любими!“

Не чуваш ли в него великия зов
за обич към всички, за светла любов?
Сърце, със сърцата си свързано ти,
ти слънце в слънцата, обичай, любими!

В симфония звездна ти тон си велик,
ти звук си от песен, ти, чудно сърце!
Бог първи запя я, о, чуваш ли ти?
Бог пее във тебе: „Обичай, любими!“

Усмивка изгрива на детски уста,
възкръсва там образ лъчист в красотата.
Не си ли го спомняш? Към тебе зове:
„Родени сме ние в безкрайно небе.“

Видяхме се първо сред златни слънца,
красиви, щастливи, на Бога деца.“
Със ритъма вечен на всички звезди
чуй, пее сърцето: „Обичай, любими!“

ЯБЪЛКОВАТА СЕМКА

Глас над семката зарита,
в тишината глас шепти:
— Знаеш ли, че беше скрита
в ябълката златна ти?

Знаеш ли, любимке мила,
че си слънчево дете,
че ще станеш, златокрила,
малко хубаво дръвце?

Глас над семката зарита,
глас Божествен сладко пей:
— Ти ще бъдеш най-честита,
слънцето кога изгрей.

То ще дойде. Ледовете
с кротостта си ще стопи.
През прозорчето да свети
пролетта ще видиш ти.

Стълбичка за тебе златна
тя при Бога днес кове.
Ще я спусне в благодатна
утрин теб да изведе.

ПТИЧКА

Висините тя избира,
че намира
там простор и светлина
за сърцето
и за своите песни златни
във небето,
мир, простор и тишина.

Със зората, росни капки
що излива
по цветя и стъбълца,
своите песни
диамантни тя излива
и налива
в ожаднелите сърца.

Във безкрайни, сини, чудни,
във лазурни,
необятни глъбини
ту се гмурне,
ту изплава и запява
нови песни
в нови чисти ширини.

И е волна тая птичка,
и в мъглата
тя подхвърква и лети.
Щом запее,
я пилее. Тя във бури
и в лазури
само пее и лети.

ВСЕКИ ДЕН

Всеки ден по един
ти човек обикни.
Всеки ден в свят красив,
жив, звънлив надникни!

Звезден рой, те летят
покрай нас и зоват —
рой слънца и звезди,
рой сърца и души.

Виж ги ти! — В чуден ход
как вървят светлини.
И пламтят, и зоват:
— Обикни, обикни!

ВЪРХОВЕ

Слънце. Изгрев. На талази
озарени върхове —
коронясани, избрани,
светли, царски синове.

В тишината на зората
и при първите лъчи
обич светла и красива
над тях ласкаво трепти.

Озарени от лъчите
на възходящия ден,
поздравяват върховете
небосвода озарен.

ДУША

Ти по слънчев път ли слизаш,
моя слънчева душа,
на земята, за да носиш
мир, любов и красота?

Е ли твоята родина
райската градина, где
свеждат криновете бели
своите чисти цветове?

В музика ли си родена,
или музика си ти,
затрептяла над земята
със сестрите си звезди?

Ти едничка само знаеш
думите на любовта —
и ги чуваш, и ги шепнеш,
моя слънчева душа!

Ти едничка си красива
и безсмъртна, само ти,
и вселената безкрайна
в тебе пее и трепти.

МЪЛЧАНИЕТО

Може да е то в морето —
в дълбините на морето,
може да е то в степта,
може да е и в небето —
в облаците на небето,
във звездите на нощта.

Може да е то в земята,
в люлката на тишината,
дето семенцето спи;
може да е в планината —
в царството на чистотата,
гдето еделвайс цъфти.

Може да е то в сърцето —
в дълбините на сърцето,
в лъчезарната душа;
може да е то в сълзите,
гдето в миг един очите
плават в мир и красота.

СЛАДКИ ГРОЗДОВИ ЗРЪНЦА

В писъмцата си сърдечни
ти поднасям мил привет.
С букви слънчеви написах
всяка думичка и ред.

Чрез тях днеска Аз ти пращам
слънчевите новини,
че за тебе вече идват
хубавите нови дни.

Със колетчета пристигат
Мойте светли писъмца.
Туй са твоите любими
сладки гроздови зрънца.

В тях души кристални трепкат,
всяка радостно звъни.
Отвори си ти вратите
и ги вкъщи поканй.

Те за Мен ще ти разправят,
Мойте слънчеви писма.
Нека знаеш на чужбина
как е хубаво Дома!

Тази песен ти изпяха
тези весели деца.
Запиши я под надслова
„Сладки гроздови зрънца“.

УКАЗАТЕЛ НА СТИХОТВОРЕНИЯТА,
ПУБЛИКУВАНИ В СПИСАНИЕ „ЖИТНО ЗЪРНО“
И ВЕСТНИК „БРАТСТВО“

- АКО БЯХ ПОЕТ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XI година (1937), стр. 155.
- АНГЕЛЧЕ — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.
- АПРИЛ — в. „Братство“, бр. 185, X година (1937), стр. 3.
- АХ, КАЖЕТЕ ВИЕ — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.
- БАБИЧКА — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.
- БЛАГОДАРИ! — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, XI година (1937), стр. 266.
- БЛАГОДАРЯ! (I), „Благодаря на слънцето, което ме огрява...“ — в. „Братство“, бр. 174, IX година (1936), стр. 1.
- БЛАГОДАРЯ (II), „Благодаря за сладките зърна, които Ти ми даде...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, XIII година (1939), стр. 245.
- БЛАГОУХАНИЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 4–5, XIII година (1939), стр. 114.
- БЯЛАТА ПРЯСПА — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XI година (1937), стр. 63.
- В ГОРАТА — в. „Братство“, бр. 228, X година (1938), стр. 3.
- ВЕЛИКАТА НОЩ — в. „Братство“, бр. 206, X година (1938), стр. 1.
- ВЕЧНАТА — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, VII година (1933), стр. 216.
- ВСЕКИ ДЕН — сп. „Житно зърно“, бр. 7, XVII година (1943), стр. 218.
- ВЪЗКРЕСЕНИЕ — в. „Братство“, бр. 214, X година (1938), стр. 1.
- ВЪЛК — в. „Братство“, бр. 189, X година (1937), стр. 3.
- ВЪРХОВЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 9, XVII година (1943), стр. 282.
- ВЪРХЪТ (I), „Висок си ти, изправен...“ — в. „Братство“, бр. 170, IX година (1936), стр. 1.
- ВЪРХЪТ (II), „Той трон висок си изгради...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, XI година (1937), стр. 211.
- ГРАДИНАР — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.

ГРЪНЧАРЯТ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XII година (1938), стр. 150.

ДАЙ МИ КАПКАТА ДЪЖДОВНА — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XIV година (1940), стр. 158.

ДВЕ ДУМИ — в. „Братство“, бр. 180, IX година (1937), стр. 1.

ДЕКЕМВРИЙ — сп. „Житно зърно“, бр. 1, VIII година (1934), стр. 27.

„Ден след ден...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XIII година (1939), стр. 154.

ДЕТЕ И РОЗА — в. „Братство“, бр. 220, X година (1938), стр. 3.

ДЕТЕ И СЛАВЕЙ — в. „Братство“, бр. 220, X година (1938), стр. 3.

ДЕТЕТО И ЧЕРЕШОВОТО КЛОНЧЕ — в. „Братство“, бр. 189, X година (1937), стр. 3.

ДЕТЕТО И ЧЕРЕШОВОТО КЛОНЧЕ — в. „Братство“, бр. 220, X година (1938), стр. 3.

ДОГДЕТО ТИ СКАЛА НЕ СТАНЕШ — в. „Братство“, бр. 234, X година (1939), стр. 3.

ДУША — сп. „Житно зърно“, бр. 10, XVII година (1943), стр. 309.

ДУШАТА ТИ — сп. „Житно зърно“, бр. 7, XV година (1941), стр. 234.

ДЪРВО, „Закорени в земята твърда дървото...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, XIII година (1939), стр. 244.

ДЪРВОТО, „Сега стоеше то, обрулено и право...“ — в. „Братство“, бр. 205, X година (1938), стр. 1.

ЕДИН И СЪЩ — сп. „Житно зърно“, бр. 4–5, XIII година (1939), стр. 114.

ЕДНА ГОРЧИВА КАПКА — сп. „Житно зърно“, бр. 1, XVI година (1942), стр. 26.

„Една мушица...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, X година (1936), стр. 193.

ЕДНО СВЕЩЕНО ЧУВСТВО — в. „Братство“, бр. 229, X година (1938), стр. 3.

ЖИВОТ — сп. „Житно зърно“, бр. 1, XVII година (1943), стр. 27.

ЕЛАТЕ НА РИЛА — в. „Братство“, бр. 223, X година (1938), стр. 3.

ЕСЕНТА, „Върви в полето есента...“ — в. „Братство“, бр. 203, X година (1937), стр. 1.

ЕСЕНТА, „Във гората се разхожда с тиха песен есента...“ — в. „Братство“, бр. 228, X година (1938), стр. 3.

ЗАБИ ОРАЛОТО СКРЪБТА — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, XIII година (1939), стр. 39.

ЗАД ТВОЯ РОДЕН ДОМ — в. „Братство“, бр. 224, X година (1938), стр. 1.

ЗАЛЕДЕНОТО ЕЗЕРО — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, X година (1936), стр. 246.

ЗАЩО, О, ВЕТРЕ? — в. „Братство“, бр. 250, XI година (1939), стр. 3.

ЗРЪНЦЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 5, XVI година (1942), стр. 155.

И В ОНЯ ХУБАВ ДЕН — сп. „Житно зърно“, бр. 10, XV година (1941), стр. 332.

ИДЕ ТОЙ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, XIV година (1940), стр. 207.

ИЗВОР (I), „Аз зная извор бистър...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, IX година (1935), стр. 198.

ИЗВОР (II), „Не съм те още приближила...“ — в. „Братство“, бр. 289, XIV година (1942), стр. 3.

ИЗГРЕВ, „На царствения връх е царствената среща...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, IX година (1935), стр. 197.

ИЗГРЕВ, „Звездичките се скриха...“ — в. „Братство“, бр. 189, X година (1937), стр. 3.

КАК — сп. „Житно зърно“, бр. 3, XV година (1941), стр. 105.

КАК ЛЕКО СЕ ВЪРВИ НА ПЪТ — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, XI година (1937), стр. 266.

КАКВО НЕБЕ! — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, XIII година (1939), стр. 39.

КАКВО СЪМ АЗ БЕЗ ТЕБ, ЛЮБОВ — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XIV година (1940), стр. 40.

КАЛИНКА И СВЕТУЛКА — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.

КАПЧИЦА, „Тя всеки миг живей...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 8, XVI година (1942), стр. 235.

КАПЧИЦАТА, „Събуди го майка му рано...“ — в. „Братство“, бр. 243, XI година (1939), стр. 1.

КАТ КАПЧИЦА РОСА — сп. „Житно зърно“, бр. 5, XV година (1941), стр. 169.

КНИГАТА — сп. „Житно зърно“, бр. 1, XII година (1938), стр. 19.

КОЙ — в. „Братство“, бр. 237, XI година (1939), стр. 3.

КОКИЧЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, XIV година (1940), стр. 252.

КОКИЧЕТО — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XII година (1938), стр. 60.

КОШНИЧКА ЯГОДИ — в. „Братство“, бр. 189, X година (1937), стр. 3.

КРИСТАЛИ — в. „Братство“, бр. 229, X година (1938), стр. 3.

КРУШАТА Е НАЦЪФТЯЛА — в. „Братство“, бр. 185, X година (1937), стр. 3.

КЪМ — в. „Братство“, бр. 289, XIV година (1942), стр. 3.

КЪМ ДУШАТА — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XIII година (1939), стр. 67.

КЪМ ЛЮЛЯКОВИЯ ХРАСТ — в. „Братство“, бр. 215, X година (1938), стр. 3.

КЪМ ЯБЪЛКОВИЯ ЦВЕТЕЦ — в. „Братство“, бр. 185, X година (1937), стр. 3.

ЛИСТЕНЦЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 7, XVI година (1942), стр. 205.

ЛОЗА, „Ето моя златен плод...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 8, XV година (1941), стр. 267.

ЛОЗАТА (I), „Под слънцето роди се и порасна...“ — в. „Братство“, бр. 171, IX година (1936), стр. 1.

ЛОЗАТА (II), „За радостна беритба бе дошъл денят...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, XI година (1937), стр. 211.

ЛЮБИМИЯТ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XI година (1937), стр. 155.

МАЙ — в. „Братство“, бр. 218, X година (1938), стр. 3.

МАЙКА — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.

МАЛКАТА КОЗАРКА — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.

МИГЪТ — сп. „Житно зърно“, бр. 2, XV година (1941), стр. 74.

МИНУТИТЕ ТЕКАТ! — в. „Братство“, бр. 177, IX година (1937), стр. 3.

МОЛИТВА — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XIII година (1939), стр. 153.

МОЛИТВАТА НА МАЛКОТО ПЛАНИНСКО ЦВЕТЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XIV година (1940), стр. 40.

МЪЛЧАНИЕТО — сп. „Житно зърно“, бр. 10, XVII година (1943), стр. 43.

НА МОЯТА МАЛКА ПЛЕМЕННИЦА — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.

НА РИЛА — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, XII година (1938), стр. 200.

„Набъбна земята...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, X година (1936), стр. 150.

НАНИЗ БИСЕРЕН — сп. „Житно зърно“, бр. 3, XV година (1941), стр. 137.

НАСЪН — в. „Братство“, бр. 209, X година (1938), стр. 1.

НАСЪН — сп. „Житно зърно“, бр. 3, XVI година (1942), стр. 89.

НЕ БОЙ СЕ! — в. „Братство“, бр. 227, X година (1938), стр. 1.

НЕУЛОВИМ Е ТОЙ — в. „Братство“, бр. 228, X година (1938), стр. 3.

НИВАТА — в. „Братство“, бр. 262, XII година (1940), стр. 1.

НИЙ КАПЧИЦИ РОСА — сп. „Житно зърно“, бр. 4, XV година (1941), стр. 137.

НИШКИ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XIII година (1939), стр. 153.

НОВАТА ГОДИНА — в. „Братство“, бр. 204, X година (1937), стр. 1.

ОБИЧАЙ — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XIII година (1939), стр. 66.

ОБИЧАЙ ЖИВОТА! (I), „Обичай живота — съкровище скрито...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7–8, X година (1936), стр. 193.

ОБИЧАЙ ЖИВОТА! (II), „Обичай живота — път чуден...“ — в. „Братство“, бр. 174, IX година (1936), стр. 1.

ОВЧАР — в. „Братство“, бр. 203, X година (1937), стр. 1.

ОКЕАН — сп. „Житно зърно“, бр. 4–5, XIV година (1940), стр. 113.

ОРЕЛ — в. „Братство“, бр. 225, X година (1938), стр. 1.

ПАСТИРКА — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.

ПЕСЕН НА ИЗВОРА — сп. „Житно зърно“, бр. 6, VIII година (1934), стр. 154.

ПЕСЕН НА НИВИТЕ — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, VII година (1933), стр. 267.

ПЕСЕНТА НА ВОДНИТЕ КАПКИ — сп. „Житно зърно“, бр. 4–5, XII година (1938), стр. 120.

ПЕСЕНТА НА ГОДИНИТЕ — в. „Братство“, бр. 205, X година (1938), стр. 1.

ПЕСЕНТА НА ЖИВОТА — сп. „Житно зърно“, бр. 5, XV година (1941), стр. 169.

ПЛАТНОТО НА ТВОРЕЦА — в. „Братство“, бр. 232, X година (1939), стр. 3.

ПЛАЧЕХА ОЧЕНЦА — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.

ПОЗДРАВ ОТ ПЛАНИНАТА — в. „Братство“, бр. 223, X година (1938), стр. 3.

ПОСЕЙ, СЕЯЧО, СВОЙТА НИВА! — в. „Братство“, бр. 249, XI година (1939), стр. 1.

ПРИКАЗКА — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.

ПРОБУЖДАНЕ — в. „Братство“, бр. 222, X година (1938), стр. 1.

ПТИЧКА — сп. „Житно зърно“, бр. 4, XVII година (1943), стр. 122.

ПЪТ — в. „Братство“, бр. 181, IX година (1937), стр. 1.

ПЪТЕКА — в. „Братство“, бр. 221, X година (1938), стр. 3.

РАДВАЙТЕ СЕ! — в. „Братство“, бр. 236, XI година (1939), стр. 7.

РОСИЦА — в. „Братство“, бр. 189, X година (1937), стр. 3.

СВЕТЛИНА — сп. „Житно зърно“, бр. 9–10, X година (1936), стр. 246.

СЕМЕ — в. „Братство“, бр. 179, IX година (1937), стр. 3.

СЕЯЧ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, VIII година (1934), стр. 153.

СКАЛАТА (II), „На чудната скала край извора клокочещ...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XIII година (1939), стр. 66.

СКАЛАТА (I), „От векове стоеше тя...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 4–5, XI година (1937), стр. 118.

СКРЪБ (I), „Нали си ти, която идваш...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 8, XV година (1941), стр. 267.

СКРЪБ (II), „От чашката си скъпоценна...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 9, XV година (1941), стр. 299.

СЛАДКИ ГРОЗДОВИ ЗРЪНЦА — в. „Братство“, бр. 313, XVI година (1943), стр. 1.

СЛЪНЧЕВИЯТ ЛЪЧ — в. „Братство“, бр. 210, X година (1938), стр. 1.

СЛЪНЧОГЛЕДИ — в. „Братство“, бр. 220, X година (1938), стр. 3.

СТАНИ! — в. „Братство“, бр. 214, X година (1938), стр. 1.

СТАРА БАБИЧКА — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.

СЪЛЗИ — сп. „Житно зърно“, бр. 3, XVI година (1942), стр. 89.

СЪРЦЕТО — сп. „Житно зърно“, бр. 2, XVII година (1943), стр. 53.

„Те бяха малки, едрите зърна...“ — в. „Братство“, бр. 171, IX година (1936), стр. 1.

УСМИВКА — сп. „Житно зърно“, бр. 1, XVI година (1942), стр. 26.

УСМИВКА И СЪЛЗА — в. „Братство“, бр. 175, IX година (1936), стр. 3.

УЧИ! — в. „Братство“, бр. 222, X година (1938), стр. 1.

ХАЙДЕ, ЛЕЛЪО — в. „Братство“, бр. 216, X година (1938), стр. 3.

ЦВЕТЕ (I), „И аз съм живо като тебе...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XV година (1941), стр. 203.

ЦВЕТЕ (II), „От горе дар ти нося...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 7, XV година (1941), стр. 234.

ЦВЕТНА ПЪПКА, „Цяла зима пыпчицата кри се в своя топъл къл...“ — в. „Братство“, бр. 182, X година (1937), стр. 1.

ЦВЕТНАТА ПЪПКА (I), „Много дни и много нощи...“ — в. „Братство“, бр. 181, IX година (1937), стр. 3.

ЦВЕТНАТА ПЪПКА (II), „Иде вече твойто време...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 2–3, XII година (1938), стр. 60.

ЦВЕТЯ — в. „Братство“, бр. 185, X година (1937), стр. 3.

- ЧЕРЕШИ — в. „Братство“, бр. 221, X година (1938), стр. 3.
- ЧУЧУЛИГА (II), „Глава извила, над поляни...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XVI година (1942), стр. 184.
- ЧУЧУЛИГА (I), „Ранобудна и игрива...“ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XII година (1938), стр. 151.
- ЩЕ ПРИСТИГНЕ СКОРО — в. „Братство“, бр. 236, XI година (1939), стр. 5.
- ЩЕ СЕ НАПЪЛНИ — сп. „Житно зърно“, бр. 6, XV година (1941), стр. 203.
- ЩЕ СТИХНЕШ, СКРЪБ! — сп. „Житно зърно“, бр. 4-5, XIV година (1940), стр. 113.
- ЯБЪЛКАТА — в. „Братство“, бр. 189, X година (1937), стр. 3.
- ЯБЪЛКОВАТА СЕМКА — сп. „Житно зърно“, бр. 3, XVII година (1943), стр. 87.
- ЯБЪЛКОВИЯТ ЦВЯТ — сп. „Житно зърно“, бр. 1, XV година (1941), стр. 38.
- ЯГОДКАТА — в. „Братство“, бр. 220, X година (1938), стр. 3.

СЪДЪРЖАНИЕ

1933	5
ВЕЧНАТА	6
ПЕСЕН НА НИВИТЕ	8
ДЕКЕМВРИЙ.....	10
1934	11
СЕЯЧ.....	12
ПЕСЕН НА ИЗВОРА	13
1935	15
ИЗГРЕВ.....	16
ИЗВОР (I).....	17
1936	19
„Набъбна земята...“	20
ОБИЧАЙ ЖИВОТА!	21
„Една мушица...“	22
СВЕТЛИНА.....	23
ЗАЛЕДЕНОТО ЕЗЕРО	24
ВЪРХЪТ (I).....	25
ЛОЗАТА (I).....	26
„Те бяха малки...“	27
ОБИЧАЙ ЖИВОТА!	28
БЛАГОДАРЯ! (I).....	29
МИНУТИТЕ ТЕКАТ!	30
1937	31
БЯЛАТА ПРЯСПА	32
СЕМЕ.....	34

ДВЕ ДУМИ.....	35
ПЪТ	36
ЦВЕТНАТА ПЪПКА (I)	37
ЦВЕТНА ПЪПКА	38
СКАЛАТА (I)	39
КРУШАТА Е НАЦЪФТЯЛА	40
АКО БЯХ ПОЕТ	41
ЛЮБИМИЯТ.....	42
ВЪРХЪТ (II)	43
ЛОЗАТА (II)	44
КАК ЛЕКО СЕ ВЪРВИ НА ПЪТ	45
БЛАГОДАРИ!	46
ОВЧАР	47
НОВАТА ГОДИНА	48
1938	51
КНИГАТА	52
ВЕЛИКАТА НОЩ.....	53
ПЕСЕНТА НА ГОДИНИТЕ.....	54
ДЪРВОТО.....	56
ЦВЕТНАТА ПЪПКА (II).....	57
КОКИЧЕТО.....	58
НАСЪН	59
ПЕСЕНТА НА ВОДНИТЕ КАПКИ.....	60
СТАНИ!	61
СЛЪНЧЕВИЯТ ЛЪЧ.....	62
ВЪЗКРЕСЕНИЕ	64
КЪМ ЛЮЛЯКОВИЯ ХРАСТ.....	65
ГРЪНЧАРЯТ	66
ЧУЧУЛИГА (I).....	67
ЧЕРЕШИ.....	68
ПЪТЕКА.....	69

ПРОБУЖДАНЕ.....	70
ПОЗДРАВ ОТ ПЛАНИНАТА.....	71
ЕЛАТЕ НА РИЛА	72
НА РИЛА	73
ЗАД ТВОЯ РОДЕН ДОМ	74
НЕ БОЙ СЕ!	75
ОРЕЛ.....	76
НЕУЛОВИМ Е ТОЙ	78
ЕСЕНТА	80
В ГОРАТА	81
ЕДНО СВЕЩЕНО ЧУВСТВО	82
КРИСТАЛИ.....	83
1939	85
ПЛАТНОТО НА ТВОРЕЦА.....	86
ОБИЧАЙ.....	88
СКАЛАТА (II).....	89
КЪМ ДУШАТА.....	90
ДОГДЕТО ТИ СКАЛА НЕ СТАНЕШ	91
ЩЕ ПРИСТИГНЕ СКОРО	92
РАДВАЙТЕ СЕ!	93
ЕДИН И СЪЩ	94
БЛАГОУХАНИЕ	95
НИШКИ.....	96
МОЛИТВА	97
ЗАБИ ОРАЛОТО СКРЪБТА.....	98
„Ден след ден...“	100
КАКВО НЕБЕ!	101
ДЪРВО.....	102
БЛАГОДАРЯ (II).....	103
ЗАЩО, О, ВЕТРЕ?	104
ПОСЕЙ, СЕЯЧО, СВОЙТА НИВА!	106

1940	107
КАКВО СЪМ АЗ БЕЗ ТЕБ, ЛЮБОВ	108
МОЛИТВАТА НА МАЛКОТО ПЛАНИНСКО ЦВЕТЕ	109
ОКЕАН	110
ЩЕ СТИХНЕШ, СКРЪБ!	111
ДАЙ МИ КАПКАТА ДЪЖДОВНА	112
НИВАТА	113
ИДЕ ТОЙ	114
КОКИЧЕ	115
1941	117
ЯБЪЛКОВИЯТ ЦВЯТ	118
МИГЪТ	120
КАК	121
НАНИЗ БИСЕРЕН	122
НИЙ КАПЧИЦИ РОСА	123
ПЕСЕНТА НА ЖИВОТА	124
КАТ КАПЧИЦА РОСА	125
ЩЕ СЕ НАПЪЛНИ	126
ЦВЕТЕ (I)	127
ДУШАТА ТИ	128
ЦВЕТЕ (II)	129
ЛОЗА	130
СКРЪБ (I)	131
СКРЪБ (II)	132
И В ОНЯ ХУБАВ ДЕН	133
УСМИВКА	134
1942	135
ЕДНА ГОРЧИВА КАПКА	136
КЪМ	137
ИЗВОР (II)	138

СЪЛЗИ	139
ЗРЪНЦЕ	140
ЧУЧУЛИГА (II)	141
ЛИСТЕНЦЕ	142
КАПЧИЦА	143
1943	145
ЖИВОТ	146
СЪРЦЕТО	147
ЯБЪЛКОВАТА СЕМКА	148
ПТИЧКА	149
ВСЕКИ ДЕН	150
ВЪРХОВЕ	151
ДУША	152
МЪЛЧАНИЕТО	153
СЛАДКИ ГРОЗДОВИ ЗРЪНЦА	154
УКАЗАТЕЛ НА СТИХОТВОРЕНИЯТА, ПУБЛИКУВАНИ В	
СПИСАНИЕ „ЖИТНО ЗЪРНО“ И ВЕСТНИК „БРАТСТВО“	
СЪДЪРЖАНИЕ	163

ДИМИТРИНА АНТОНОВА
НИШКИ
Стихотворения

Българска
Първо издание

СЪСТАВИТЕЛИ
Екатерина Маркова
Наталия Попова

КОРЕКТОР
Румяна Маринова

КОРИЦА
Наталия Попова

ПРЕДПЕЧАТ
Атанаска Папазова
Веселина Маркова
Наталия Попова

ПЕЧАТ
ЕКС ДИЗАЙН-ГРУП ЕООД

ТИРАЖ: 1000 броя